

FRASSE GER BARNEN
SKRATT OCH BIBELOD

FEST OCH FRAMÅTBlick NÄR
SÄND FIRAR MISSIONEN 100 ÅR

Tema: Kvinnor i ledarskap

FRIDA

PASTOR OCH GYMTRÄNARE

ANDREAS ARDENFORS
NY VERKSAMHETS-
LEDARE I PINGST

PMU SATSAR PÅ
SKOLFLICKORNA
I NEPALS BYAR

REDAKTION

Ansv. utgivare **Daniel Alm**
 Redaktör **Carolina Klintefelt (vik)**
 Layout **Pierre Eriksson**
 Medarbetare **Daniel Alm**
Joakim Nordlund
Eber Axelsson
Daniel Bergfors
Magnus Wahlström
Maria Brolin
Edward Sköllerfalk
Matilda Hector
Gabriella Mellergård
Elloise Nordkvist
Kerstin Klason
Sam Wohlin
Simona Vinternatt
Alicia Sjöström
Mattias Sennerhed
Urban Thoms

Omslagsbild **Joakim Nordlund**

Redaktionsråd **Magnus Wahlström**
Alexandra Jennersjö
Matilda Hector
Andreas Öjjebrandt
Emelie Eriksson

KONTAKTA OSS

Växel **08-608 96 00**
 Redaktör **08-619 25 39**
 E-post **carolina.klintefelt@pingst.se**

Webbplats **www.pingst.se**
 Postadress **Pingst – fria församlingar i samverkan**
Pingst.se
Box 15144
167 15 Bromma

Besöksadress **Gustavslundsvägen 18**
167 51 Bromma

Tryckeri **V-TAB, Västerås**

Produktion **Pingst – fria församlingar i samverkan**

ANNONSER

För annonsering i tidningen kontakta **Carolina Klintefelt**
carolina.klintefelt@pingst.se
 08-619 25 39
 eller
Magnus Wahlström
magnus.wahlstrom@pingst.se
 08-619 25 46

ADRESSÄNDRING

Alla eventuella adressändringar lämnas till din församling. Församlingar som har frågor kan vända sig till:

E-post **info@pingst.se**

Pingst.se ges ut av Sveriges pingstförsamlingar genom riksföreningen Pingst – fria församlingar i samverkan

Uttrycksfull andlighet?

Det har slagit mig mer än en gång under konferenser, andakter och gudstjänster, detta att uttrycksfullheten av vår andlighet är så betydelsefull. Det finns en sång och så finns det en andlig sång. Det finns tal och så finns det förkunnelse, det finns uppfattningar men så finns det också uppenbarelse. Min bön och längtan är att vi ska gräva djupare i de andliga källorna men att detta inte ska leda oss till felaktig inåtvändhet. Istället tror jag att en kärleksrörelse

driven av helig Ande kan vara vad vår tid behöver. När andligheten kommer ut i hörbar bön och innerlig lovsång men också i gästfrihet, sociala insatser och rätt-

visepatos då är den sund och i harmoni med Apostlagärningarnas beskrivning av den första församlingen. Jag tror på en uttrycksfull andlighet,

låt oss leva ut den kärlek och den glädje Gud har lagt ner i sin församling. Jag vill i all enkelhet uppmuntra dig att säga "tack Jesus" ofta, att vara regelbunden

men också aktiv i gudstjänstlivet. Ur detta kan komma så mycket av god frukt för människor i din och församlingens omgivning.

UNDER HÖSTEN SER jag fram emot att möta så många ledare som möjligt ifrån våra församlingar på de tre dagarna med Pingst ledare i Umeå, Västerås och Jönköping. Det blir dagar där vi också kommer att lyfta frågan om uttrycksfull andlighet. Prioritera dessa dagar och var med du som har intresse av församling och bär en uppgift. Välkommen med du som ledare i din församling! Låt oss be för alla våra ledare i församlingarna som är med och tjänar. Be att Pingst ledare får vara en inspiration och vägledning till nytta för många människor.

UNDER HÖSTEN GÖR vi en satsning för att öka antalet kyrkomedgivande för Pingst. Jag vill ge dig fyra orsaker till varför jag tycker du bör vara med och ge kyrkoavgift:

- 1) Du får en grundmässig regelbundenhet i ditt givande på enklast möjliga sätt.
- 2) Du stöttar din lokala församling. Församlingen har ofta små fasta inkomster, bidra till dess stabilitet genom kyrkoavgiften.
- 3) Du stöttar den rörelse din församling samverkar med. När vi ser framtiden an som nationell gemenskap kommer vi att behöva ha en stark egenfinansiering av de satsningar vi vill kunna göra.
- 4) I en tid av sekularisering behöver vi finnas med i så många offentliga samhällssammanhang som möjligt. Kyrkoavgiftens omfattning skulle kunna ha en positiv inverkan på religionsfrihetsfrågorna framöver i vårt land.

Nåd och frid!

DANIEL ALM
 Föreståndare i Pingst
 – fria församlingar i samverkan

16 **Humor och värme när Frasse möter barnen**
Tommy Log är pastorn bakom de alldeles för stora glasögonen. Hans karaktär Frasse medverkar till att ge barnen på Nyhemsveckan en upplevelse för livet.

4

Från politik till Pingst
Andreas Ardenfors har varit pastor i större delen av sitt liv, men hade just sadlat om till politiker när han fick frågan om att bli ny verksamhetsledare för Pingst Församling och Tillväxt.

10

Startade nätverk för kvinnor
Åsa Molin startade nätverket Nelly tillsammans med andra kvinnliga pastorer för att få stöd i sin roll som förkunnare. "Egentligen borde ett sådant här nätverk inte behövas", säger hon.

18

Med fokus på att hjälpa unga
Magnus Jägerskog är ny generalsekreterare för Bris sedan i våras. Men han är också en engagerad församlingsmedlem i Aspnäskyrkan. "Vi måste bryta den psykiska ohälsan bland unga", säger han.

24

Fann tron tillsammans
Agneta hade sökt en tro tidigare i livet, men hennes pappa Bernt var emot hennes sökande. Men när Bernts fru blev allvarligt sjuk gick han en Alpha-kurs, och den förändrade livet för både honom själv och dottern.

Påminnelse om livet i stort

Hösten är en tid att blicka framåt. Trots att naturen är i det H-skede då det börjar bli dags att tänka på refrängen har det för många av oss människor blivit en rytm med skolårets terminer. En längre sommarsemester har kanske gett tid för nödvändig reflektion och omprioriteringar i livet. Efter vilan har man nya krafter till det som ska göras.

Årstiderna är en bra påminnelse om livet i stort. Att det går i perioder, där framgångar ofta följs av tider av stillstånd, och där det finns "en tid för allt som sker under himlen", som Predikaren säger. Arbete – vila, projekt – utvärdering, ansträngning – återhämtning.

Ibland använder vi uttrycket "älderns höst". Då ska man inte glömma att hösten är fruktens tid. Som för Bernt som gick en Alpha-kurs när han passerat de 80, och tillsammans med sin dotter Agneta fann en tro som förändrade livet.

I det här numret kan du också läsa om fyra olika kvinnor som berättar om sin väg till rollen som förkunnare. Behövs det specifikt kvinnliga förebilder i dag? Och ser en ledarroll olika ut beroende på om det är en kvinna eller en man som innehar den? Elloise Nordkvist, pastor i Helsingborg, skriver i sin undervisning att vi kanske aktivt behöver anpassa verkligheten för våra ledare i

församlingen för att skapa den miljö vi egentligen vill ha. Håller du med?

Fokus för PMU:s höstkampanj Barnens rätt ligger i år på flickors rätt till utbildning. I Nepal finns avlägsna bergsbyar dit man måste ta sig till fots. Elisabeth Hammarberg, PMU:s insamlings- och kommunikationsansvariga, har gjort det och träffat några av de flickor som får gå i skolan tack vare PMU:s insatser.

Några andra som satsar på barn och unga är Tommy Log, pastor i Västerås som i flera år bland annat ansvarat för barnmötet på Nyhemsveckan, och Magnus Jägerskog som är generalsekreterare på Bris och även en engagerad församlingsmedlem.

Som vanligt finns det även goda tips på lyssning och läsning som berikar livet. Kerstin Klason gör efter många trogna år sin sista boksida för Pingst.se i det här numret. Stort tack för din insats, Kerstin!

CAROLINA KLINTEFELT

Ardenfors byter spår

Bli ny verksamhetschef för Pingst Församling och Tillväxt

Han har varit pastor i större delen av sitt yrkesverksamma liv, men hade precis sadlat om till politiker på heltid när han fick frågan om att bli verksamhetsledare för Pingst Församling och Tillväxt. Nu ska Andreas Ardenfors sadla om igen, för andra gången på kort tid.

– Det är härligt att få bli nybörjare igen, säger han.

Andreas Ardenfors hejar glatt på dem som passerar fikabordet i kaféet på Nyhemsveckan där vi slagit oss ner. Han har varit på Nyhem i stort sett varje år i hela sitt liv.

– Jag kan inte minnas att jag INTE har varit här någon sommar, säger han.

De senaste två åren har han varit kommunalråd och vice borgmästare i Linköping, efter omkring 25 år som pastor. Han började som ungdomspastor i Karlskoga, och flyttade sedan till Eskilstuna och därefter Linköping, där han och familjen nu har bott i tjugo år.

Att gå från pastorsrollen till rollen som politiker tyckte han var ett spännande byte.

– Man möter människor från ett annat håll, säger han. Bara att

öppna ett samtal blir annorlunda när man inte längre presenterar sig som pastor. Det blir ett annat ingångsvärde i alla frågor, och det har varit värdefullt att få uppleva det.

Kryssades in

Politiken engagerade han sig i först för sex år sedan.

– Jag var föräldraledig och tyckte att jag kunde ställa upp. Jag bad att få en plats långt ner på listan för att inte komma in, säger Andreas.

Men Andreas kryssades upp och fick en plats i alla fall. Till en början behöll han tjänsten som föreståndare i Mjölby på 30 procent. Det var först i våras som han bestämde sig för att helt kliva av från församlingen och satsa på kommunalrådsjobbet. Men det hann alltså inte bli någon längre period innan Daniel Alm ringde och tillfrågade honom om tjänsten som verksamhetsansvarig på Pingst.

Tjänsten innebär att han tar över båda verksamhetsområdena Församling och Tillväxt, alltså dels den uppgift som Ingrid Svanell tidigare hade och den roll som Daniel Alm har haft. Det innebär i sig att innehållet i tjänsten förändras jämfört med

STARTAR OM. "Jag har känt att det är dags för något nytt", säger Andreas Ardenfors, som från och med den 15 oktober börjar en tjänst som verksamhetsansvarig på Pingst Tillväxt och Församling.

FOTO: CAROLINA KLINTEFELT

hur det har sett ut tidigare, men det är också en naturlig fortsättning på att integrera Tillväxt i församlingsarbetet mer generellt.

– Jag gillar Pingsts slogan, "Vi hjälper församlingar att lyckas". Det är så jag ser på den roll jag kommer att ha, säger Andreas. Det är viktigt att inte Pingstorganisationen lever ett eget liv utan fungerar som en generator.

Han har ett särskilt hjärta för de mindre församlingarna, och

menar att det behövs nätverk och mötesplatser för att de ska kunna ge varandra stöd.

– Jag tror på en sund tillväxt även i små församlingar. Den som har tio medlemmar, hur ska den växa till tjugo? Hur växer man från tjugo till fyrtio?

Kanske är det en utmaning för en liten församling att våga tänka stort och arbeta för tillväxt, men det är en viktig utmaning enligt Andreas. På liknande sätt kan stora församlingar behöva

25 döptes i havet

Lp-verksamhetens årliga sommarkonferenser på Drakudden, på Lyktan i Arjeplog samt på Gullbrannagården utanför Halmstad ledde även i år till att flera personer valde att döpa sig. Den 7 augusti tog 25 personer de beslutssamma stegen ut i havet vid Gullbranna. De tre lägren samlade tillsammans över 700 deltagare, varav många var med för första gången.

igen

utmanas i att arbeta mer med gräsrotterna.

En riktig omvärldsanalys är avgörande, menar Andreas, för att förstå samhället.

– Vi ska inte göra våra problem större än vad de är. Våra församlingar är också del i en samhällsutveckling som påverkar oss.

Viktigt med integration

För de kommande tio åren ser han att inte minst integrationsfrågan är en stor utmaning både för hela samhället och för församlingarna.

– Jag hoppas att det verkligen drabbar församlingarnas hjärtan, så att våra församlingar blir platser för alla generationer och för alla olika folkslag.

Det politiska engagemanget kommer han inte att hålla kvar när han från och med den 15 oktober går in i den nya tjänsten. Det blir en tillräckligt stor utmaning ändå att hitta rätt balans mellan arbetet och familjen. Familjen, det är frun Stina och barnen Axel, 11 år, och Olivia, 7 år. På grund av Andreas nya tjänst kommer de nu att bryta upp ifrån Linköping och flytta till Stockholmstrakten.

– Jag har känt att det var dags för en förändring, och jag ser emot att börja med någonting nytt.

CAROLINA KLINTEFELT

Tusentals unga på Royal Rangers Eurocamp

Första veckan i augusti möttes 7 300 Royal Rangers från 27 europeiska länder i Worclaw i Polen för att bygga Guds rike som en scoutkultur. Från Svenska Royal Rangers, som i år firar sitt 30-årsjubileum, kom 110 deltagare från 6 kårer/pingstförsamlingar.

Lägret byggdes upp med tält på ett stort regementsområde på 17 hektar. En hel stad byggdes av små och stora tält. Gudsrikets-kulturen fick uttryckas i nationella kulturer som kallades byar, och varje by blev unik. Den svenska byn Järnhytan anknöt till svenskt brukssamhälle.

Tanken som manifesterades är att Guds rike är nu, närvarande i det vanliga samhället. Men siktet är också på något ännu bättre, som ännu inte växt fram. Gudsriket utövades med lek inför Guds ansikte i lekfulla byggen med snören, rep och karuseller, och under veckan även som "festival", som ljus och som "party", med olika uttrycksätt.

Järnhytta med varmsmide

Varje by erbjöd workshops, som också präglades av sin respektive kultur. Man fick testa pricksäkerhet med armborst, uppumpad "korkkanon", katalpult eller pröva hantverk, till exempel läderarbete eller att skulptera i tvål eller täljsten. I Sverigelägret var midsommarstången rest, och den svenska järnhytan erbjöd varmsmide.

På den stora utomhusscenen framträdde många deltagare med lägerbållsketcher. Linea från Linköping fick publiken att delta i ramsan "Watan chou".

MATUTDELNING. Köket i Linköpingsdelegationens del av Sverigelägret, som även bjöd på midsommarstång och järnsmide under Royal Rangers Euro Camp i Worclaw, Polen, i augusti.

FOTO: EBER AXELSSON

På kvällarna samlades deltagarna i ett modernt jättetält. Bibelundervisningen handlade om Guds rike, dess lagar, tjänst och gemenskap. Ansvaret för undervisningen hade pingstpastorer från Zürich, Schweiz. Kvällsamlingarna var främst en celebration av Guds rike. Sista kvällen höjdes stämningen då alla viftade med små kulörta ljusrör. Guds rike lyser i världen.

Varierat kaféutbud

På senkvällarna öppnades kaféer i de olika byarna. Schwarzwaldsbyn bjöd på Schwarzwaldstärta. Den polska byn grillade kielbasakorv. I Sverigelägret bakades tusentals

våffelhjärtan över öppen eld, i takt med ABBA-musik.

Bonhoeffer varje morgon

Mitt i all härlighet på lägret påminnes vi om att allt inte är himmelskt här på jorden. I Sverigelägret uppmärksammade vi den kände teologen och motståndsmannen Dietrich Bonhoeffer född i Worclaw. Vi hade ett "Bonhoeffer-inslag" varje morgon, som också ledde till samtal i smågrupper kring svåra frågor. Dessa blev en förberedelse för dem som på hemvägen besökte koncentrationslägret Auschwitz. Den slutliga lösningen är inte förintelse utan Guds rike.

EBER AXELSSON

Pingst firar 100

För hundra år sedan reste Lina och Samuel Nyström ut som missionärer till Brasilien. Nu firar Filadelfiakyrkan i Stockholm detta med ett stort slaget jubileum under årets missionskonferens Sänd. Men fokus ligger inte på nostalgi.

– Vi vill att alla ska komma ut ifrån firandet med känslan av att det är vi som bär det här vidare in i de kommande hundra åren, säger Lena Tellebo.

– Det fanns svenska missionärer i Brasilien även före Nyströms, berättar Gunnar Swahn. Daniel Berg och Gustaf Vingren var där tidigare, men de var inte utsända ifrån Sverige. Därför var trots allt Lina och Samuel de första missionärerna som sändes ut av svensk pingstmission.

Gunnar Swahn har varit internationell samordnare i Filadelfiakyrkan sedan drygt 17 år. Den uppgiften har nu tagits över av Lena Tellebo som ansvarar för jubileet, och planerna har pågått i över ett års tid.

Det passade bra att lägga firandet tillsammans med Pingsts nystartade missionskonferens, Sänd, som hålls för tredje gången den 22–24 september, men som ska vara årligt återkommande.

– Den är en omgjord version av de gamla missionskonferenserna som hölls i pingströrelsen, berättar Gunnar Swahn.

Första missionsoffret

Filadelfiaförsamlingen i Stockholm hade grundats år 1910. År 1913 togs det första missionsoffret upp, vilket landade på en summa av 72 kronor och 16 öre.

– Det var grundplåten till missionskassan, säger Gunnar.

– Redan tre år efter att församlingen hade grundats kände man alltså ett ansvar för att sträcka sig vidare ut i världen, konstaterar Lena Tellebo. Och det var inte så konstigt, för vi

SVENSKAR I BRASILIEN. De svenska missionärerna Nels J Nelson och Samuel Nyström i mörka kostymer tillsammans med församlingen vid invigningen av den nya kyrkan i i Belén, Brasilien, år 1926, tio år efter att de första missionärerna sändes ut från Filadelfia Stockholm.

FOTO: PINGSTS ARKIV

gjorde samma sak på hemmaplan.

Och även om just paret Nyström blev de första att sändas ut som Filadelfiakyrkans missionärer var de inte ensamma. Dels fanns redan flera svenskamerikaner ute i missionstjänst runt om i världen. Dels kom en stridström efter dem ut på fälten. År 1921, bara fem år efter att de första missionärerna hade sänts ut, hade pingströrelsen i Sverige genom Filadelfiakyrkan 22 missionärer ute i 20 länder världen över.

Eftersom pingströrelsen bestod av fria församlingar, vilket var en viktig del i rörelsens teologi, behövde man hitta ett sätt att organisera sig på som både stämde med den ideologi-

ka övertygelsen och gjorde arbetet praktiskt möjligt. Därför var det under många år just Filadelfiaförsamlingen som stod som utsändande församling, även om en missionär i praktiken hade sitt underhåll från någon annan församling. Detta var under en tid då även pingströrelsen i Sverige växte och expanderade med nya församlingar.

Underlättade kontakter

År 1924 bildades Svenska Fria Missionen, en stiftelse under Filadelfiaförsamlingen i Stockholm, som i de flesta fall blev det gemensamma namn som missionärer sändes genom. Detta underlättade för missionärerna i kontakter med myndigheter och lokala församlingar i mis-

sionsländerna, och gjorde samtidigt att strukturen med fria församlingar bevarades hemma i Sverige.

Under 1960-talet blev flera av missionsländerna självständiga vilket ledde till att mycket av missionsarbetet överlämnades till den lokala befolkningen. År 1955 startade Ibra sin verksamhet, och 1965 startades PMU för att kanalisera svenska biståndsmedel via svensk pingstmissions olika sociala projekt. Det är dock fortfarande församlingarna som sänder ut missionärerna.

Under flera år har antalet utsända missionärer minskat. Strukturer har förändrats och förutsättningarna för mission har påverkats.

Nu ser man dock åter en viss

100 år av mission

UPPRADADE. Grppbild med missionspionjärer i Sydamerika. Bakre raden från vänster: Anna Carlsson, Ester Andersson, Anna Sjögren, Simon Sjögren, Lilly Johnson, Agusta Andersson. Sittande från vänster: Nels Nelson, Sara Berg, Daniel Berg, Samuel Nyström, Lina Nyström.

FOTO: PINGSTS ARKIV

ANSVARIGA. Gunnar Swahn och Lena Tellebo ansvarar för årets Sänd-konferens med firande av att det är 100 år sedan de första missionärerna sändes ut.

FOTO: CAROLINA KLINTEFELT

ökning av antalet missionärer, när man har hittat nya sätt att samarbeta där alla blir jämbördiga deltagare.

– Det finns en poäng i att mötas mellan olika kulturer, med olika bakgrund, mellan olika synsätt. Då kan någonting fantastiskt uppstå, säger Gunnar.

Mission är i dag mycket mer än att flytta till ett annat land. Hela världen har förändrats, och många människor kommer också till Sverige och Europa, inte minst genom migrationsströmmarna. Hur missionen ska se ut framöver är också en viktig del av 100-årsfirandet, understryker Lena Tellebo.

– I dag har vi människor i våra församlingar som jobbar

över hela världen, och vi har ungdomar som är ute och reser. Tänk om vi alla kunde förstå att var och en kan vara en missionär i sitt eget sammanhang.

Utmaning ge redskap

Det är en utmaning för församlingarna att ge människor redskap, menar hon, för att våga leva i sin kristna tro där de är.

– I grunden är det inte något nytt, säger Lena Tellebo. Talet om det allmänna prästadömet är att gå tillbaka till rötterna. Sedan kan strukturer för hur man bygger upp ett arbete se annorlunda ut. Men det ska vara en självklar del att leva ut sin kristna tro var man än är.

Ett särskilt hjärta för Europa

kommer också att genomsyra konferensen.

– Gud har ju inte lämnat någon del av världen, men jag tror att Gud har en plan med de här dörrarna som öppnas nu, bland annat genom migrationen.

Starta bibelskola

Konkreta planer kring hur detta arbete ska utformas håller på att växa fram.

– Filadelfiaförsamlingen undersöker just nu möjligheten att starta en internationell bibelskola utanför Sverige tillsammans med andra samarbetspartners, berättar Lena. Dit ska ungdomar kunna komma från olika håll, från Europa och Melanöstern, och gå en lärjunga-

skola. Det förändrar människor för ett helt liv.

Själva jubileumskvällen kommer att äga rum på lördagen den 24 september. Då blir det sång och musik, tal, berättelser om missionärer, samt bild- och filmvisning. Gabriella Wessman leder kvällen. Under söndagen blir det också en särskild middag för missionärer, som alla församlingar har uppmanats att bjuda in sina missionärer till.

– Och överallt ska budskapet finnas: ”Gå ut i hela världen!”. Folk ska inte kunna undgå att se det, säger Lena entusiastiskt. Jag önskar att alla ska gå ut ifrån firandet med känslan att, ”tänk att jag får vara en del av det här”!

CAROLINA KLINTEFELT

FAKTA Svensk pingstmission i 100 år – några årtal/händelser

1913 Första missionsoffret

1914 Stöd till Brasilienmissionären Otto Nelsson via USA

1916 (juni) Lina och Samuel Nyström sänds till Brasilien

1918 Språkkurs för missionärer (Filadelfia)

1920 Sara och Daniel Berg blir Filadelfiakyrkans missionärer

(bl a) Sydafrika, Kina, Österrike.

1921 Rhodesia, Belgiska

Kongo, Tyskland, Portugal

1922 Indien

1924 Pakistan. SFM bildas

1925 Argentina, Island. Skola i Högsby för blivande missionärer.

1932 Tanzania

1925 Burundi

1937 Egypten

1938 Samoaöarna, Paraguay

1939 Europeisk pingstkongress, Filadelfia står som värdförsamling

1942 Tvåårig missionslinje på Kaggeholms folkhögskola. Rwanda

1944 Uruguay

1945 Chile

1947 Belgien

1948 Australien

1949 Litteraturmissionen

1955 Världspingstkongressen till Stockholm

1960 Missionskongress, beslut om att överlåta arbetet i Kongo

1962 Ibra startas

1965 PMU startas

1972 Bangladesh, Tchad,

Burkina Faso, Burma, Laos,

Vietnam, Afghanistan

1983 Filadelfia Team Action

1986 Bibeln Till Alla

Åsa Molin startade nätverk för kvinnliga förkunnare

Kvinnor är inte annorlunda än män, och förkunnar inte om andra saker än män. Men kvinnor behöver spegla sig i varandras erfarenheter.

Så sammanfattar Åsa Molin tankarna som låg till grund när hon tillsammans med andra pastorer startade nätverket Nelly för kvinnliga förkunnare.

I våras samlades ett 70-tal kvinnliga förkunnare och pastorer från olika samfund på Götabro för en helg av inspiration och uppmuntran. Bakom inbjudan stod nätverket Nelly, som få hade hört talas om tidigare.

– Vi är inte ett nytt nätverk, och vi är inte det enda, förtydligar Åsa Molin.

Åsa Molin är teolog och lärare på Örebro Missionsskola. Hon är också författare, och hennes senaste bok *Hemvägen* (Libris)

gavs ut i somras. Det var Åsa som tillsammans med några andra predikanter startade nätverket Nelly, uppkallat efter den kvinnliga förkunnaren Nelly Hall (1848–1916).

– Vi var några stycken som hade pratat länge om att det behövdes ett sådant sammanhang, berättar Åsa. Till slut tog jag tag i det praktiska med att boka tid och ordna arrangemanget.

Träffades för fem år sedan

Det var år 2011 som de träffades för första gången. De som träffades då var 11 kvinnor med förkunnarroll, och de hade fått kontakt med varandra genom Missionsskolan och genom att de befann sig i geografisk närhet till varandra i Östergötland. Sedan dess har de haft regelbundna träffar, en gång på hösten och en på våren.

FAKTA Nelly Hall

Nelly Hall föddes 1848 i Östergötland. Hon utbildade sig till lärarinna och undervisade vid flickskolor.

Sommaren 1882 sa hon upp sig från sitt jobb för att bli kringresande predikant.

Kallelsen hade växt fram under några år och påverkats bland annat genom hennes kontakter med frälsningsarmen i England.

Redan under hennes första

kampanj i början av 1883 samlades tusentals

för att höra henne.

Enligt en tidningsnotis kom det 4 000 till Jönköping för att lyssna till henne.

Det är i år 100 år sedan Nelly Hall dog.

Åsa betonar att fokus har legat på att växa som förkunnare.

– Vi har inga specifikt kvinnliga frågor och vi driver ingen agenda. Vi vill bli bättre som förkunnare.

Intressant samtal

Men det de upptäckte under sin allra första träff, som ägde rum på Bjärka-Säby, var att det uppstod ett intressant samtal. De hade bjudit in Britta Hermanson, evangelist inom Equmeniakyrkan, och hon berättade om sin väg till förkunnarkallet.

– Det var inte så att vi alla kände igen oss i hennes berättelse, men genom att få dela någon annans erfarenhet fick vi syn på våra egna, berättar Åsa.

Sedan dess har de inbjudit olika förkunnare, både kvinnor och män, som gäster på sina träffar. Fokus har varit på att utvecklas som förkunnare, med analys av predikningar och med förbön för varandra.

– På ett sätt önskar jag att ett sådant här nätverk inte skulle behövas, men det verkar som om det gör det just nu, säger Åsa.

Som teologistuderande upplevde Åsa att det fanns få förebilder för henne som kvinna.

– Jag blev sedd och uppmuntrad av män, som lyfte fram mig och gav mig plats, säger Åsa. Men vi såg att det fanns manliga förkunnare som tog unga män till sig och lärde upp dem. Carl-Olov Hultby

GRUNDARE. "På ett sätt önskar jag att ett

tog sig an Daniel Røjås och lät honom följa med och lära sig, Mikael Hallenius togs under Mikael Tellbes vingar, och Runar Eldebo hade ett helt stall av unga män som han på olika sätt hjälpte fram. Det har kanske funnits kvinnliga ledare som har gjort sådant också, men det var ingenting som vi i nätverket kom i kontakt med. Vi kände att det saknades förebilder för oss att spegla oss i.

Nätverket Nelly har därför två syften, dels att uppmuntra kvinnliga förkunnare, och dels att vara förebilder för de unga som kommer efter.

Hela tiden har Åsa också haft tanken att denna uppmuntran inte ska stanna i det lilla nätverket utan nå fler. Därför gjorde de i våras en inbjudan till en större

sådant här nätverk inte skulle behövas”, säger Åsa Molin, teolog och lärare, som var med och grundade nätverket Nelly för kvinnliga förkunnare.

FOTO: MARIA BROLIN

träff, och den hölls på Göteborgen 4–5 april. De spred inbjudan via sociala medier, och träffen blev snabbt fullbokad.

Myt att kvinnor tackar nej?

När det är brist på kvinnliga talare på stora konferenser brukar man får höra att kvinnorna tackar nej eller att det inte finns några att fråga. Båda de sakerna tycker nu Åsa Molin har motbevisats.

– På vår deltagarlista finns nära 60 namn, så ingen kan längre säga att det inte finns någon att fråga.

Och i en samtalsgrupp under träffen ställdes frågan om de närvarande brukar tacka nej till förfrågningar, men alla sa att de brukar tacka ja.

– Så man undrar ju, säger Åsa

stillsamt. Är det bara en myt att kvinnor tackar nej?

På träffen kom kvinnliga förkunnare från flera olika samfund. Förutom Pingst och EFK var det också deltagare från EFS,

ELM, och Eumeniakyrkan, och även några tillresta gäster från Norge.

– Det visar ju att det finns ett sug efter den här sortens gemenskap, konstaterar Åsa.

FAKTA Nätverket Nelly består av:

Åsa Molin, lärare Örebro Missionsskola och Akademi för Ledarskap och Teologi, Örebro

Carin Dernulf, generalsekretäre Eumenia Stockholm

Eleonore Gustafsson, församlingsplanterare Linköping

Lisa Fredlund, föreståndare Östermalmskyrkan Kristianstad

Charlotte Höglund, pastor Eumeniakyrkan Stockholm

Maria Ledstam, doktorand på Meningsfakulteten, Oslo

Anna-Lena Thoursie, pastor Korskyrkan Jönköping

Linnea Åberg, regionansvarig Asien, EFK, Chang Mai

Hanna Wårlegård, lärare Örebro Missionsskola

AnnaCarin Abrahamsson, pastor, Donsö

Jenny Pettersson, bibellärare, Göteborg

Det var också en god åldersspridning, med kvinnor födda varje decennium mellan 1940-talet och 1990-talet. Men i samtalet med de yngre deltagarna blev Åsa förvånad över att de fortfarande känner så stor osäkerhet inför att se sig själva som förkunnare. Vad det är som får kvinnor att tveka vet hon inte. Det är komplexa frågor som handlar om både normer och strukturer.

Några ytterligare större träffar av liknande slag har de inte planerat än så länge. Däremot fortsätter nätverket Nelly sina regelbundna möten för att ge varandra stöd.

– Jag tror på nätverken, det där som inte sker i rampljuset, säger Åsa.

CAROLINA KLINTEFELT

Marica blev föreståndare i sin hemförsamling

– Församlingen var modig som valde mig, säger Marica Reid.

Nu är det ett halvår sedan hon tillträdde som föreståndare i den församling där hon växte upp.

Marica Reid bjuder på fika i en trivsamt soffgrupp i det rymliga rum hon har som kontor i Pingstkyrkan i Sollentuna. Här finns både balkong och öppen spis, eftersom det var vardagsrum på den tiden då det var en bostadslägenhet. Nu behövs alla utrymmen som finns för kyrkans egna verksamheter, och mer än så – den behöver byggas ut.

– Om allt går som smort kan vi ha en utbyggnad färdig år 2019, säger Marica hoppfullt.

Det är nu drygt ett år sedan hon valdes till föreståndare i Filadelfiaförsamlingen i Sollentuna, den församling där hon själv växte upp.

– Jag brukar säga att det var modigt av församlingen att välja mig till sin första kvinnliga föreståndare. Jag är varken man eller 35!

Att bli föreståndare i den församling man själv har växt upp i är kanske inte så vanligt. Kanske är det inte heller så enkelt? Redan Jesus tyckte ju att det var svårt att bli profet i sin hemstad. Men Marica säger att hon inte har mött några svårigheter, och inga kommentarer om att man minsann kommer ihåg hurdan hon var i söndagsskolan.

– Jag har bara fått positiv respons.

Och för henne själv är det en stor glädje att få vara kvar.

– Det här är den församling där jag har döpts. Här har jag begravt min storebror. Här har jag blivit vigd och här har vi burit fram våra fem barn till barnvälsignelse. Och här har jag begravt min pappa. Det är något vackert med att en församling får bära frukt i form av människor som tar sin tro på allvar, säger hon.

Redan som barn upplevde Marica en kallelse, en inre visshet om att hon skulle vara förberedd på någonting.

HEMMA. Marica Reid har stannat kvar i Filadelfiaförsamlingen i Sollentuna sedan barndomen. I dag är hon församlingens föreståndare. "Det var modigt av församlingen att anställa mig", säger hon.

FOTO: CAROLINA KLINTEFELT

– Det går inte att komma ifrån att jag väldigt tidigt tvingades inse att livet är skört och att det inte är säkert att man får leva och bli gammal. Det har präglat hela mitt liv, säger hon.

Hon tänker på den bilolycka som tog hennes storebror Björns liv när han var 12 år och hon själv 10.

– Samtidigt ser jag verkligen hela livet som ett äventyr tillsammans med Gud. Min kallelse gäller alltid, oavsett vad jag gör för tillfället.

"Tror stenhårt på församlingen"

Marica visste att kallelsen handlade om att tjäna Gud i församlingen.

– Jag tror stenhårt på församlingen, säger hon. Människor undrar hur världen kan se ut som den gör, "har Gud ingen plan?". Men Gud säger: "Ni är planen!". Det finns ingen plan B, utan det är vi som ska möta behoven och vara det vi är tänkta att vara.

Ändå kom det att dröja innan hon tog steget fullt ut och blev pastor.

Som 19-åring gifte hon sig med Monte Reid, en amerikansk sångare som hon träffade när hans sånggrupp var på Sverige-turné. Hon följde med till USA, där de under några år levde som kringresande sångarevangelister.

– Då levde vi på kärleksoffer, och det var intressant, säger Marica med ett leende.

När de flyttade tillbaka till Sverige och Sollentuna igen hade de fått sitt första barn, och fyra till följde så småningom. Båda upplevde kallelsen att arbeta i församlingen, men av olika skäl dröjde det innan det blev Maricas tur. Hennes make var först ungdomspastor i församlingen, och blev så småningom äldste.

– Det kändes i hjärtat när han fick den frågan, säger Marica. Jag tyckte att det egentligen var jag som borde ha fått den.

Efter några år i äldstekåren valde Monte

FOKUSERAD. Marica står i startgroparna för att dra igång höstens arbete med sitt nya team som snart kommer på plats.

FOTO: CAROLINA KLINTEFELT

att gå ur. Hans kallelse är mer evangelistens än att vara äldste eller styrelsemedlem, menar Marica. Och 1996 började Marica läsa teologi på THS.

– Jag älskar verkligen att läsa, det är vila för mig, så det var väldigt roligt, säger hon.

Studier på halvfart

Studierna fick dras ner på halvfart när barn nummer fem kom till familjen, så utbildningen tog några år längre att fullfölja än hon tänkt från början. Sedan var hon i ett läge där hon frågade Gud om vad som skulle hända härnäst. Hon hade inget jobb och visste inte vart vägen bar.

Samtidigt hade hon ett stort engagemang som frivillig i församlingen.

– Jag gjorde ett projektår med fokus på ungdomar och kände att jag ville ta nästa steg. Jag minns att jag sa till Monte, att om vi hade bott i USA så hade jag velat jobba i församling igen. På något sätt kändes det

inte som att det var möjligt i Sverige.

Men några år efter projektåret skulle någon anställas som barnpastor, och Marica satt med i rekryteringsgruppen. Då var det någon som sa att hon borde söka tjänsten.

– Jag hade inte tänkt tanken och var väldigt tveksam. Jag sa att de fick kontakta alla andra på listan först i så fall, och sedan återkomma till mig.

Så blev det också. Frågan återkom, och Marica tackade ja. Egentligen var det inte barnpastor som var hennes längtan, men det blev ett steg in. Så småningom utökades hennes tjänst och hon blev andrepastor i församlingen.

När dåvarande föreståndaren Jan-Anders Pettersson gick i pension förra året gick frågan till Marica. Hon hade då varit anställd i församlingen i sju år.

– Jag brukade skoja med Jan-Anders och säga att jag har gjort allt man kan göra i församlingen utom att vara föreståndare och

gå med i gitarrgruppen, säger hon med ett skratt. Så nu är nästa grej gitarrgruppen!

Hennes första år på posten har inneburit en del frustration över att behöva vänta in saker som måste falla på plats. Hon själv är redo att köra igång med nya idéer, men först behöver hon ett team på plats med övriga medarbetare. Och just under det senaste året har det skett stora förändringar i det befintliga teamet. Barnpastor Debora Svedman är föräldraledig, ungdomspastor David Norberg har valt att gå vidare till studier, och den andra pastorstjänsten är inte tillsatt än efter att den förra föreståndaren gick i pension. Marica står i otåligt startgroparna och laddar.

– Jag får acceptera att jag måste vänta in vissa saker, säger hon. Det är en övning i tålmod.

Brinner för församlingsutveckling

Idéer finns det gott om. Marica brinner för frågor om ledarskap och församlingsutveckling. Hon ser också en stor möjlighet när det gäller socialt engagemang.

– Projektet Vinternatt, där vi har öppnat kyrkan en natt i veckan för hemlösa, har varit en stor gåva till församlingen, säger hon. Det har skapats nya constellationer av volontärer, människor har upptäckt varandra och känt sig välsignade av att få arbeta tillsammans. Och så hoppas jag att det har betytt något för dem som har sovit här också!

I somras höll Marica ett bibelstudium på Nyhemsveckan, och hon har under två år suttit med i valberedningen inför Pingsts rådslag. Just nu har hon inga centrala uppdrag, utan vill fokusera på arbetet i Sollentuna. Men framöver kan hon mycket väl tänka sig att gå in i nya liknande uppgifter.

– Den dagen ett uppdrag tar slut går jag helt enkelt vidare med Gud till det han vill att jag ska göra då. Tänker man så blir det inte heller prestige i vad man gör, säger Marica.

CAROLINA KLINTEFELT

Gymtränare och pastor

Frida Nyberg vill låta människor blomma

Motvilligt accepterade Frida Nyberg att låta sig kallas pastor. I dag är hon gymtränare och pastor i Boden.

– Som gymtränare har jag lärt mig hur man får människor att klara av mer än de tror!

Solen gassar över ”raggarbacken” i Husbondliden, men vinden är kall. Ur en högtalare i gräset pumpar musik, och Frida Nyberg peppar en grupp deltagare att klara av det sista intervallet i dagens crossträningspass på Lapplandsveckan.

– Ni orkar en till, kom igen nu!

Att vara lärare och gymtränare är kanske ingen ovanlig kombination. Men tränare och pastor? Lite mer ovanligt än så länge.

Vid kafébordet efter passet berättar Frida om sin väg till pastorsrollen.

– Den bästa ledarträning jag har fått har varit när jag har utbildat mig till gymtränare, säger hon och ler. Då har jag verkligen lärt mig hur man får människor att klara av lite mer än de tror att de gör!

Frida är uppvuxen i Boden, i en kristen familj, och har alltid varit engagerad i församlingen där, först som deltagare i söndagsskola och barngrupper och så småningom som ledare med gradvis ökande ansvar.

– Det var så naturligt, och min församling har alltid varit bra på att se människor och ta vara på dem, säger Frida.

LEDARE. Frida Nyberg är inte bara gymtränare, hon är pastor också. Men det tog tid för henne att våga se sig själv i den rollen.

FOTO: CAROLINA KLINTEFELT

Sport har också alltid varit en viktig del i Fridas och familjens liv. Fridas pappa spelade rinkbandy i landslaget och det var en självklarhet att växla mellan kyrkbänken och ishallen. Själv ägnade hon sig mest åt innebandy och fotboll.

– Jag tyckte att det där med gym var fänigt, det var bara

för dem som ville visa upp hur snygga de var, säger hon med ett skratt.

Men när hon fick en skada under skidåkning och blev tvungen att sitta i rullstol en månad kom hon genom rehabiliteringen i kontakt med styrketräning och så småningom olika slags gymträning.

– Eftersom jag är en tävlingsmänniska började jag tänka ”hur kan jag bli bäst på det här?”.

Det var genom att själv bli instruktör. Då hade Frida flyttat till Umeå för att studera till lärare, och det var också där hon började extrajobba som gymtränare under studieåren.

Men när utbildningen var klar lockade hembygden på nytt. Frida och hennes man, som kommer från Luleå, valde att bosätta sig i Boden, och Frida fick jobb som lärare. Familjen utökades med två barn, och Frida var föräldraledig men höll kvar jobbet som tränare på gym vid sidan av, liksom ett aktivt engagemang i församlingen.

Saknade pastorer

Så hamnade församlingen, som har drygt 400 medlemmar, i situationen att de inte hade vare sig någon ungdomspastor eller någon barnpastor. Frida, som var en av de ideella barnledarna, fick frågan om hon kunde tänka sig att ställa upp som en administrativ ”spindel i nätet”.

– Jag sa nej rakt av, berättar Frida. Men så ringde jag min man och berättade det för honom, mest för att det var så lustigt att de hade frågat mig, och han sa ”men varför inte?”.

Så Frida funderade lite till och ringde sedan tillbaka och tackade ja. Men med många brasklappar.

– Jag var mycket noga med att jag absolut inte skulle kallas för pastor!

PEPPANDE. På sommarens Lapplandsvecka ledde Frida Nyberg flera crossträningsspass. Hon tycker att det är viktigt att kristna lever överlåtna liv också i utövandet av sport.

FOTO: CAROLINA KLINTEFELT

Så fick det bli. Men Fridas föreståndare Malte Holmqvist såg till att Frida adjungerades i församlingsledningen, och så småningom valdes in som ordinarie, och han tog med henne på samlingar för Pingst Pastor.

– När jag valdes in i församlingsledningen fick jag en plötslig minnesbild. När jag var 13–14 år hade jag fått ett tilltal, som en tanke från Gud, om att jag skulle sitta med i en församlingsledning. Jag hade glömt bort det, men nu när jag blev invald var det som om Gud påminde mig om det.

Ville inte kalla sig pastor

Frida var länge motvillig till att kalla sig själv för pastor, även om andra i hennes nära omgivning såg henne som det. Hon hade svårt att själv sätta ord på varför motståndet var så starkt inom henne.

– Jag hade aldrig ens tänkt tanken att jag skulle kunna vara det, säger hon. ”Jag är inte en sån”, tänkte jag, men vad var en ”sån”? Alla pastorer jag hade sett var äldre män i kostym, och för mig var det ingenting jag reflekterade över. Det bara var så. Och det var inte jag.

Men steg för steg upplevde Frida att Gud utmanade henne att bejaka pastorsrollen. Själv brottades hon med att hon inte hade upplevt någon kallelse, åtminstone inte på det sätt hon hade föreställt sig.

– För mig har kallelsen mer varit en process än ett nedslag, säger hon. Gud har utmanat mig att ta nya steg, och jag har först protesterat. Sedan, när jag har släppt taget och lämnat allt åt Gud, så har han lett mig in det nya och välsignat mig.

Frida har inte känt att hon har saknat kvinnliga förebilder och

Om man tycker att det är för få kvinnor, då måste någon vara den som säger ja. Varför skulle det inte kunna vara jag?

hon är noga med att betona att hon inte är intresserad av någon sorts kvinnokamp. Hon är engagerad i Pingst Pastors processgrupp, och den fungerar som ett nätverk där deltagarna ger varandra stöd och ber tillsammans. Den gruppen fungerar bra för Frida, även om hon just nu är den enda kvinnan.

– Men vi är människor som möts, och det är det viktiga.

I våras deltog hon på nätverket Nellys storsamling i Örebro.

– Det sammanföll med ALT som skulle vara dagen efter, så det passade mycket bra för mig att kunna vara med på båda.

Och även om hon inte för egen del känner ett behov av ett specifikt kvinnligt nätverk i sin vardag ser hon ändå positiva

effekter av att träffas på det sättet.

– Framför allt att man ser att vi är många, säger hon eftertänksamt.

För hennes egen del handlar det också om att vara en förebild för dem som kommer efter.

– Om man tycker att det är för få kvinnor, då måste någon

cent. Hon har bara mött positiva reaktioner på sin något ovanliga kombination av yrken.

– Ingen annan ska göra min resa, men Gud har en så stor tanke för oss var och en, och jag önskar att fler ska få blomma ut och ta steg som vi aldrig trodde om oss själva.

Frida är också hälsoprofil för Sport for Life och bloggar för dem. Det är en uppgift hon tar på stort allvar, eftersom det är ett forum för henne att uttrycka sig om hälsa och kroppsideal utifrån ett kristet perspektiv.

– I dag kan vi skratta åt vår rörelses historia när det var förbjudet med sport, men jag tycker att vi också ska ställa oss frågan: Vad säger deras livsstilsval till oss i dag?

Frida menar att vi behöver vara uppmärksamma på vad som tar vår tid och kraft och var vi lägger vår identitet. I dag är det alltför många som fastnar i ytliga utseendefixeringar eller orealistiska kroppsideal.

– För oss som kristna är det här med kroppen vår planhalva, säger hon med engagemang i rösten. Vi är skapade för att röra oss, det är ju uppenbart. Vi behöver inte förbud på rörelsenivå, men vi behöver levande samtal på individnivå om hur vi ska förhålla oss till det här. Hur är vi lärjungar som idrottande människor? Hur lever jag ett överlåtet liv i rörelse?

CAROLINA KLINTEFELT

Lisa vill vara en

Lisa Fredlund satt på en busshållplats i Jönköping när hon fick sin kallelse att bli pastor. Då var hon inte ens kristen.

I dag är hon föreståndare för Östermalmskyrkan i Kristianstad.

Lisa Fredlund har vetat att hon skulle bli pastor sedan hon var 14 år.

– Jag hade varit på en körhelg tillsammans med Svenska kyrkan, berättar hon. Under helgen hade jag fått en lite provocerande fråga, ”tror du på Gud egentligen?”. Jag hade inte reflekterat över det innan, men då klickade det till i mig.

På busshållplatsen på vägen hem bad hon inom sig: ”Gud, om du finns så vill jag tro på dig.”

– Jag sa ja till en tro som jag egentligen inte visste vad det var.

Men där och då, på busshållplatsen, fick Lisa en stark upplevelse av Gud, och i den ingick en känsla av att hon ”skulle bli präst”.

– Jag visste inte vad det var jag upplevde, men efteråt har jag ju förstått att det var den heliga anden, säger Lisa med ett skratt.

Föreståndare sedan två år

I dag är hon sedan två år föreståndare i Östermalmskyrkan i Kristianstad, en församling som är dubbelansluten till Pingst och EFK. Före dess hade hon jobbat i församlingen i drygt fyra år med andra pastorala uppgifter, och den tjänsten hade hon fått direkt efter att hon gått färdigt sin utbildning på ÖTH.

Efter sin upplevelse på busshållplatsen blev Lisa ledd till en djupare tro av vänner i skolan, vänner som var frikyrkligt aktiva och hade en formulerad tro. Och på våren när hon var 18 år, strax innan hon tog studenten, tog Lisa emot Jesus i sitt liv.

– Då fick också kallet sin förklaring. Innan hade jag mest sett på det som något komiskt, men då förstod jag att det var på allvar.

Familjen har alltid stöttat Lisa,

DRIVANDE. ”Som föreståndare är man ganska utsatt och man måste ha skinn på näsan, men det är fantastiskt roligt!”

även om hon kommer från en familj som inte är aktivt troende.

– I början trodde de nog att det skulle gå över, säger hon och skrattar. Ungdomar kan ha starka upplevelser och engagera sig politiskt eller så, och det kan gå över.

Men när Lisa valde en utbildning till pastor förstod de att det var på allvar. Lisa har också alltid känt sin mammas stöd.

– Hon har alltid varit frimodig med den hon är och varit stolt för det, och det är en stor förebild för mig, säger Lisa. Hon har också alltid uppmuntrat mig att göra det som jag vill, att vara jag.

Lisa kom med i nätverket Nelly för kvinnor i förkunnarroll redan från början, men hon har egentligen aldrig upplevt något särskilt behov av specifikt kvinnliga förebilder just inom pastorsrollen.

– Jag har förebilder både bland män och kvinnor, och de är både pastorer och andra. En del är förebilder i sin förkunnargärning, i sin talarkonst, och andra mer i hur de lever sina liv. När jag ser frukten i deras liv ser jag sådant som jag också vill se i vår församlings liv.

Nätverket Nelly har fungerat som en smågrupp mer än som ett specifikt kvinnligt nätverk, tycker Lisa. Fokus har hela tiden legat på förkunnelsen och inte på det faktum att de alla är kvinnor.

Så finns det egentligen ett behov av ett specifikt kvinnligt nätverk för förkunnare?

– Det finns behov av att ha någon att anförtro sig åt, säger Lisa. Som pastor och förkunnare i offentlig tjänst kan man inte anförtro sig till personer som man sedan ska betjäna i sin

tjänst, utan man behöver hitta andra som finns utanför den miljön.

Lisa betonar att hon tycker att det finns behov av olika personligheter i pastorsroller, oavsett om det handlar om kvinnor eller män.

– Det har varit stor fokus på att man ska vara en viss typ av person, väldigt extrovert till exempel. Men vi behöver alla sorters människor som pastorer och Gud kallar olika människor.

Mentor för några personer

En del i engagemanget inom nätverket Nelly handlar också om att själv axla rollen som förebild. Lisa har några olika personer som hon är personlig mentor för, både några som är yngre och någon i samma ålder som hon själv. Att bli förebilder var också

förebild

säger Lisa Fredlund, föreståndare för Östermalmskyrkan i Kristianstad.

FOTO: FREDRIK GRÖNWALL

ett av syftena med den storträff som nätverket arrangerade i våras.

Inte mött något motstånd

Själv har hon inte mött något motstånd för att hon är kvinna, utan upplever att hon fått uppbackning och blivit påhejad i stället. Men hon vet andra som har haft det tuffare, och det är tydligt att det inte råder en total jämställdhet än.

– Om jag hade vuxit upp inom frikyrkan tror jag knappast att jag hade sett mig själv som föreståndare vid 29 års ålder, säger hon. Det finns så många föreställningar och bilder som påverkar en, som jag på ett sätt sluppit av att inte växa upp i kyrkan. För mig var det helt naturligt.

En del av svårigheterna för kvinnor med att hålla ut i pas-

torsrollen tror hon handlar om bristen på jämställdhet i livet runt omkring. Även män bildar familj vid ungefär samma ålder som kvinnor, men för dem går det inte på samma sätt ut över pastorstjänsten, menar hon.

– Det borde vara lika, men vi är inte riktigt där än, konstaterar Lisa.

Blir som en familj

Lisa tycker att pastorsrollen på många sätt innebär att församlingen blir som ens familj, och hon förstår att det kan vara svårt med arbetsbelastningen om man gifter sig och får barn.

– Som föreståndare är man ganska utsatt och man måste ha skinn på näsan, man måste orka vara den som driver. Och det är fantastiskt roligt!

CAROLINA KLINTEFELT

HALLÅ DÄR ...

Anethe Carlsson, föreståndare för Skärgårdskyrkan, Värmdö, som också har arbetat med Pingst Ungs jämställdhetsprojekt ”Ester – för ett hållbart ledarskap” som avslutades 2014, och som sedan dess har blivit både en bok och ett antal föreläsningar.

Hur ser du på kvinnors roll som ledare inom pingströrelsen i dag?

– Vi är överens inom pingströrelsen om att kvinnor får vara ledare, men det är fortfarande oftast som omsorgspastor eller med administrativ inriktning. Att vara en driven, visionär kvinnlig pastor är svårare.

Är det lättare för kvinnor i dag att bli ledare än det var tidigare?

– Det beror på vilken ålder man är i. Det brukar gå bra för yngre kvinnor, men det händer något efter 30 då man vill bli tagen på allvar. Det handlar också om ifall man har familj eller inte.

Sedan är det inte alltid man reflekterar över vilken norm som finns. Jag har själv varit med om att normen har slagit mig i huvudet utan att jag förstod det då.

Är kvinnligt ledarskap en generationsfråga? Kommer det att bli lättare att bli ledare för dem som är unga i dag?

– Nej, varje generation måste vinnas. Vi ser en tillbakagång för kvinnor i hela samhället, och vi är själva också formade av samhällets värderingar.

Det gäller inom politik, företag och överallt – det blir inte jämställt om vi inte arbetar aktivt för det!

Hur har ni gått vidare med Ester-arbetet?

– Jenny Bergh och jag har varit runt och föreläst och anordnat workshops i många församlingar. Men det har mest varit i församlingar som inte tillhör pingströrelsen.

CAROLINA KLINTEFELT

SST ordnar mentorskapsprogram för kvinnor i september

■ Nämnden för Statens stöd till trossamfund ger under hösten flera kurser för trossamfund och församlingar. Ett pilotprojekt heter ”Delaktig, stark och synlig” och är ett mentorskapsprogram för kvinnor. Syftet är att stimulera diskussioner och medvetenhet om kvinnors makt, representation och medverkan inom trossamfundet. I programmet

träffas deltagarna under fyra heldagar. Mellan varje tillfälle träffas mentorspar och arbetar med olika frågor. Det första kurstillfället är den 24-25 september. SST erbjuder också i samarbete med Bilda kurser i föreningsteknik på fyra orter vid fyra tillfällen under hösten. För mer information kan man kontakta info@sst.a.se.

CK

HUMOR

FRASSE BERÄTTAR FÖR BARNEN UR BIBELN

Tommy Log spelar den lätt galna karaktären Frasse i barnmötestältet på Nyhemsveckan. Men Frasse är bara en av de karaktärer som dyker upp i de sammanhang där Tommy medverkar.

– Det är viktigt att ge barnen en positiv upplevelse att bära med sig, säger Tommy Log.

Det är trångt och lite fuktigt inne i det stora barnmötestältet på Nyhemsveckan. En ”umgåsare”, eller barnledare, i grön tröja står på scenen och upprepar tålmodigt samma information några gånger medan tältet fylls på alltmer av barn och deras föräldrar.

– Här inne sitter man på rumpan, förklarar hon. Föräldrar är välkomna att vara med, men kom ihåg att det här är en gudstjänst, så var ett föredöme.

Barnen sitter lydigt ner på den grå mattan som täcker större delen av marken. Skorna ställs prydligt i långa rader utanför mattkanten. För dem som kom först blir det en stunds väntan innan alla har hunnit in från stora hallen.

All fokus ligger på scenen som det här året är uppbyggd som en pizzeria. Efter en stund hörs någon som stänkar och bakom svängdörrarna syns en rufsigt kalufs.

– De äj så besvärliga, de häj döjjajna, säger en välbekant röst.

BARNEN JUBLAR NÄR figuren Frasse med möda tränger sig fram mellan svängdörrarna och fastnar med sin stora mage.

Frasse har härjat i barntältet på Nyhemsveckan i fem år nu. Med en oslagbar kombination av humor, värme och ren galenskap behåller han barnens uppmärksamhet. Tillsammans med sina medarbetare, som i år heter Karin, Veronika och Pumba, och ett team med musiker och sångare, gör han barnmötena på Nyhem till en fest.

Den som gömmer sig bakom de flera nummer för stora glasögonen är Tommy Log, pastor i Västerås. Frasse är en av flera karaktärer som han spelar i olika samman-

hang. Just Frasse-karaktären har en något oväntad förebild.

– Det är sängångaren Sid ifrån Ice Age-filmerna, säger Tommy och ler lite. Han är lite knasig och knäpp. Frasse är självgod och självupptagen, men han är också väldigt snäll.

Att Frasse är populär bland barnen är inte så konstigt, men lite mer överraskande är att många äldre också kommer fram efteråt och tackar, berättar Tommy.

För Tommys del började det med att han som ung var engagerad i sin hemförsamling Pingstkyrkan i Hällabrottet med barnmöten. En sommarsemester på Bödagården träffade han Daniel Alm som var gårdspastor just den veckan. Två år senare ringde Daniel upp och bad honom att komma till Västerås, där han nu har arbetat i tio år.

I den egna församlingens barnverksamhet dyker Frasse upp 5–6 gånger per år. Då handlar det ofta om utåtriktade satsningar. De brukar till exempel köra ut i olika bostadsområden runt omkring Västerås och möta barnen där.

– Vi kommer med bibelberättelser, hopp-

SLÄPPER CD. ”Det är viktigt att barnen får med sig något hem”, säger Frasse, alias Tommy Log. I år har han spelat in en cd-skiva som gick att köpa i PMU-tältet.

FOTO: CAROLINA KLINTEFELT

borg, Frasse och en kokosbollsmaskin, berättar Tommy. Den respons vi får av barnen där, och även de vuxna, är mycket stor.

I våras gjorde de tre sådana besök på två dagar, och avslutade med att bjuda in till en stor sommarfest i kyrkan. 200–300 barn som inte annars har kontakt med någon kyrka nåddes. Några av dem kom till sommarfesten också, berättar han. Annars är det ofta svårt att få folk att ta steget att komma till kyrkan.

– De blir glada när vi kommer till dem, men det är en stor tröskel för dem att komma in till oss.

PÅ NYHEMSVECKAN HÅLLS det barnmöte varje dag i en vecka, så det är sju gudstjänster som ska planeras och genomföras på kort tid. Tommy har haft olika medarbetare från år till år. Just i år var det Pumba Johansson, Karin Mörk och Veronika Lorentzon. Eftersom de inte bor på samma ort sker mycket av planeringen genom telefonmöten.

Det skrivs inget detaljerat manus, trots att det är sju gudstjänster som ska genomföras på en vecka. Men de gör en grovplanering

FAKTA Tommy Log

Ålder: 37.

Familj: Fru och tre barn.

Jobbar: Som pastor i Västerås Pingst med särskilt ansvar för barn och familjer

Aktuell: Som figuren Frasse i barntältet på Nyhemsveckan och i andra utåtriktade satsningar för barn, samt cd-skivan *Frasse volym 1*.

PIZZABAGARE. Frasse driver pizzeria i årets version av barnmötena på Nyhemsveckan. Det blir många tokiga upptåg, glada skratt och bibelberättelser.

FOTO: CAROLINA KLINTEFELT

och bestämmer tema, och planerar praktiska saker som i vilken miljö allt ska utspela sig och vad de behöver för rekvisita. Också scenbygget gör de själva, även om de får hjälp av Nyhemsveckans volontärteam.

– Sedan faller det mesta på plats när vi övar, säger Tommy.

Hjärtat finns i att få förmedla bibelberättelserna till barnen.

– Utmaningen är att man vill servera bibelkunskap på ett bra och inspirerande sätt som barnen kan bära med sig hem, säger han. Det ska inte bara vara trams och

larv som de minns. Och så att få helheten att bli bra så att det blir en röd tråd. Det är också viktigt att varje barn blir sett.

I barntältet har det blivit dags för bönestund. Tygpåsar kastas ut till de grönklädda umgåsarna som finns utspridda bland barnen på den gråa mattan. Runt dem skapas små ringar av barn. Umgåsaren låter var och en säga sitt namn. I påsen finns någonting som kan användas som en hjälp för att be. Temat det här året är kärlek, och just den här dagen ligger det en liten spegel i påsen. Barnen får skicka runt den mellan sig. Var

och en tittar i spegeln och säger ”Jesus älskar mig”. När spegeln kommer tillbaka till umgåsaren ber alla ”Gud som haver” tillsammans.

– Det är viktigt att ge barnen redskap för att kunna ta emot Gud, säger Tommy. Vi vill verkligen att var och en ska få en egen tro.

Han poängterar att verksamheten i barn-tältet är ett gemensamt arbete och ingen enmansshow för Frasse. På samma sätt som hela Nyhemsveckan är det.

– Alla bidrar till helheten med det de kan.

TOMMY BIDROG I ÅR även med lite mer än barnmötena. En del av hans andra karaktärer fick vara med i Stora hallen inför kollekten. Varje dag under veckan presenterades insamlingen av en programledare i showen ”Cash It In”, och Tommys karaktärer var gäster i showen. Där syntes ”Fisk-Olle från Boden” som skröt om sin brottningskamp med en björn, där var ”frikyrkopastorn och relationsrådgivaren Torsten Bergström” som hade uppfunnit en Praise-maskin som höll upp ett par låstasarmar i en lovsångsgest för den som blivit trött i armarna, och där var ”trädgårdsexperten Erik Svanström från lokaltv-programmet Hämta min trädgård” som visade hur man planterar säckpotatis.

– Det är min nyaste karaktär så honom är jag inte lika trygg med än, säger Tommy.

Frasse, däremot, som har hängt med lite längre, är han så trygg med att han kan improvisera lite. Men det är noggranna förberedelser som lägger grunden för det som sedan i stunden kan komma spontant.

Nytt för i år är också att Frasse har gett ut en cd-skiva. Den såldes i PMU-tältet på Nyhem tillsammans med en Frasse-t-shirt.

– Jag vill gärna att barnen ska få någonting som de kan ta med sig hem så att det inte bara blir någonting som är roligt för stunden, säger han.

Samarbetet med PMU startade förra året och är förstås också ett sätt att vara med och stödja det arbetet. Pengarna från försäljningen går till PMU:s projekt.

I barntältet har mötet avslutats med sång. Frasse vinkar hej då. Frasses pizzeria har den här dagen serverat pizza med lakritssås, och Frasse har druckit lakritsläsk. Nästa dag kommer nya tokigheter, och de breda leendena i barnens ansikten på vägen ut visar att de är nöjda.

– Det är viktigt att vara med och skapa en god och positiv stämning, säger Tommy. När barnen växer upp och ser tillbaka på de här åren i barntältet önskar jag att de ska minnas att det var roligt och mysigt. Att det ska vara något gott. Det räcker långt.

CAROLINA KLINTEFELT

Använd det du har

Den här sommaren har jag plöjt ett antal biografier om olika framgångsrika svenska personer inom några skiftande områden; politik, möbler, fastigheter och hotell. Det finns många gemensamma drag i deras resor och jag har imponerats av deras driv att lyckas och för att aldrig ge upp. Deras vägar har verkligen kantats av misslyckanden och gott om motståndare i form av direkta konkurrenter eller avundsjuka människor.

NÄR MAN LÄSER DESSA BÖCKER får man en ordentlig dos av prestationsångest. Vad gör jag av mitt liv? Går allt ut på att bli nummer ett?

Jag finner svar i Paulus ord som handlar om att löpa mot målet för att vinna det pris där uppe som Gud har kallat oss till genom Jesus Kristus. Jag känner en vila och frid i att jag står på en annan grund med ett annat mål. Med detta menas inte att jag vill eller bör stå stilla!

Jag har allt för ofta många ursäkter till att inte agera – saker som är emot mig, saker jag inte kan eller fel omständigheter. Men det är slående att alla personerna jag läst om började från noll. Det handlade inget om tur eller att vara på rätt plats vid rätt tillfälle. I stället låg fokus på det de hade, det de var och det som de var bra på. Det är så lätt att vi i kyrkan lägger fokus på vad vi inte har i form av gåvor, kontakter eller resurser.

VI LEVER I EN TID då jag hör mig själv och andra klaga över brist på ledare, trötta medarbetare och knaper ekonomi i våra församlingar. Det är inte konstigt att vi inte har tillväxt, vi har ju allt emot oss!

Mose klagade över att han inte hade verktyg att leda folket med. Då pekade Gud på staven i hans hand. Paulus pekade på gåvorna som Timotheos hade fått och Jesus sände ut lärjungarna med orden ”ge som gåva det som du fått som gåva”.

Jag tror att Gud vill att vi åter börjar fokusera på vilka vi är och vilka gåvor vi har. Då kan du, jag och kyrkan börja växa igen!

EDWARD SKÖLLERFALK
Verksamhetsansvarig
Pingst ung

Han kämpar

Han var med och byggde upp organisationen Friends, som arbetar mot mobbning. Nu är han generalsekreterare för Bris och arbetar med barn och ungas rättigheter.

Däremellan spelar han gitarr och är lägerledare i Aspnäskyrkan i Järfälla.

– Det är klart att min bakgrund påverkar mig i mitt arbete, säger Magnus Jägerskog.

Det är varmt och lite glest bland borden på Citykonditoriet i Stockholm. Magnus Jägerskog tar av sig kavajen och lutar sig tillbaka i den ornamenterade fåtöljen i guldbrokad. Kontoret för Bris, där han arbetar sedan ett halvår, ligger vid Globen söder om stan, så han passar på att boka in intervjun när han ändå har andra möten mer centralt.

Arbetet på Bris påminner till dels om det han gjorde under sina tolv år inom organisationen Friends, eftersom det handlar om att göra skillnad för barn. Men Bris bemöter mycket bredare frågor och har därmed en tyngre roll i samhället.

Läste till ekonom

Magnus började på Friends redan under studieåren. Han läste till ekonom och tänkte sig en framtid inom näringslivet. Men en vän som var engagerad i Friends undrade om inte Magnus kunde engagera sig han också. Efter lite övertalning blev Magnus föreläsare och började resa ut till skolor och utbilda om mobbning.

– Det handlar inte om att jag har någon personlig erfarenhet som gjorde mig lämpad, utan mer att de trodde att jag var en person som kunde prata med barn, säger Magnus. Och det är klart, båda mina föräldrar har ju varit lärare...

Även om Magnus inte kommer med något personligt bagage när det gäller mobbning menar han att alla människor har en relation till det.

– Om man har gått genom en

svensk skolgång så har man förmodligen antingen blivit utsatt, varit med och utsatt någon annan, eller med och sett det ske. I bästa fall kanske man också har varit med och förhindrat att någon blivit kränkt, säger han. På så sätt kan alla relatera till den här frågan.

Stor psykisk ohälsa

Som generalsekreterare på Bris lyfter han dock fram ett bredare perspektiv. Det handlar mycket om barns psykiska ohälsa, vilket är den fråga som organisationen just nu prioriterar att lyfta fram.

– Den psykiska ohälsan är stor, och den ökar bland unga. Det är en utveckling vi måste bryta, säger Magnus.

Förra året (2015) tog Bris emot 24 000 så kallade stödjande samtal med barn, vilket var en ökning med tre procent.

– Då räknas inte de som ”bara” busringer, eller de som ringer och är tysta, säger han.

Ett tjugotal utbildade kuratorer arbetar i skift med att ta emot samtalen. Den vanligaste orsaken till att ett barn kontaktar Bris har just med psykisk ohälsa att göra, tätt följd av familjekonflikter och våld i hemmet.

– Barn har olika skäl till varför de kontaktar Bris, men det gemensamma är att de behöver en vuxen att prata med, säger Magnus. Då är vår uppgift att finnas där, lyssna, stödja och hjälpa vidare.

Någon att prata med

Men en del behöver också bara någon att prata med. Det kan vara nog så viktiga samtal, som kan handla om vad som händer i kroppen när man blir tonåring eller annat som är svårt att hitta någon vuxen att prata om med.

Att möta så mycket av barns utsatthet och mörker kan förstås kännas tungt, men Magnus väljer att se det från andra sidan.

– Vi kan faktiskt göra någonting, säger han. Ilskan jag känner när barn far illa kan jag använda som en kraft för att åstadkomma

för barnens rättigheter

ENGAGERAD. "Ilskan jag känner när barn far illa kan jag använda som en kraft för att åstadkomma en förändring", säger Magnus Jägerskog som är generalsekreterare för Bris.

FOTO: CAROLINA KLINTEFELT

en förändring. Det som triggar mig är när jag ser riktiga resultat, som när vi får igenom en lagstiftning som faktiskt stärker barnets rättigheter, eller när vi kan stödja fler barn.

Engagemanget för rättigheter och allas lika värde är någonting som Magnus tydligt hämtar från sin uppväxt men också från sin kristna tro.

– På ett personligt plan är förstås den kristna tron något jag hämtar kraft och styrka ifrån, säger han.

Kyrkligt aktiv

Magnus är uppvuxen i Sollen-tuna och var engagerad i pingstkyrkan där. Sedan ett antal år bor familjen i Järfälla och han är i dag engagerad i Aspnäskyrkan. För Magnus del handlar engagemanget om att vara med och spela gitarr i olika sammanhang,

men också om att vara med som ledare när barnen ska på olika läger.

Samma problem i kyrkan

Hur är det då i kyrkan när det gäller utsatta barn och mobbning – finns det också där? Magnus ser eftertänksam ut.

– De problem man ser i samhället i stort återfinns också i kyrkliga sammanhang, säger han. Grundorsaken till att mobbning uppstår handlar om osäkerhet under en central tid i livet. Man är osäker på varandra och osäker på sin egen plats. Då finns det i regel några som behöver bevisa sig genom att få status, ibland på bekostnad av andra.

När han tänker tillbaka på sin egen uppväxt kan han se att det även i kyrkan fanns mönster där vissa alltid självklart var

med och där andra varken blev räknade med eller bjöds in. Har då kyrkan ett särskilt ansvar att se barn som blir utanför?

– Alla som bedriver verksamheter med och för barn – det gäller kyrkan, idrotten, skolan – har tveklöst ett ansvar för att se till så att de barn man har i sin verksamhet har det bra, understryker Magnus.

Jämför med idrottsvärlden

Skolan lyder under särskilda lagar och regler, så Magnus jämför hellre kyrkan med idrottsvärlden, där det också handlar om att föräldrar till de aktiva barnen ofta ställer upp som ledare.

– De ska klara allt från att se till att alla har matchkläder till att ordna ett turnéschema och fixa träningen och fiket. Det är inte konstigt om de här frå-

gorna inte hamnar topp fem på priolistan fast de egentligen är själva grunden, säger han. Här har föreningar och församlingar ett viktigt ansvar i att stödja, ge verktyg och förutsättningar för ledare att på ett bra sätt arbeta förebyggande med en tydlig handlingsplan.

Barn som har en tro kan också uppleva ett utanförskap i skolan.

– Den som tillhör en grupp som inte utgör normen får ofta försvara sig, säger Magnus. Om man tydligt identifierar sig med en kristen tro kommer man sannolikt att få förklara sig många gånger när man går igenom skolgången. Men det ska man egentligen inte behöva! Det måste få bli accepterat att man kan tro olika. Det har man rätt att göra enligt Barnkonventionen!

CAROLINA KLINTEFELT

PMU sätter fokus på flickor i Nepal

I oktober drar PMU:s största kampanj Barnens rätt – vårt ansvar igång. I år ligger fokus på minoritetsgruppen Kharmarong i Nepal, där flickor som kommer från otillgängliga bergsbyar många gånger saknar skola och fränta rätten till utbildning.

PMU:s kommunikations- och insamlingschef Elisabeth Hammarberg besökte nyligen flickorna.

I oktober lanseras PMU:s årliga Barnens rätt-kampanj. Varför är barnfokuset viktigt?

– Barn i världen i dag lever under så totalt olika villkor. Under ganska många år nu har vi på PMU valt att lyfta fram barns livsvillkor runtom i världen i vår julkampanj. Med kampanjen vill vi visa på barns rätt att vara barn, att få gå i skolan, att få leva ett liv i trygghet oavsett var man är född, lever eller bor. Det är allas vårt ansvar att se till så att de får tillgång till de rättigheter som de faktiskt har enligt FN:s barnkonvention.

Vad kommer kampanjen handla om i år?

– I år kommer vi att fokusera på flickor från minoritetsgruppen Kharmarong i Nepal. Vi var ett team som reste dit för att möta dem som vi, tillsammans med bland annat Smyrnakyrkan i Göteborg, är med och stödjer. Vi besökte byn Mangri, där

FAKTA Ny kampanj

Håll utkik efter filmen om en Kharmarongflicka på ett skolhem i bergsbyn Mangri. Du hittar den från och med oktober på www.pmu.se.

I nästa nummer av Pingst.se kan du läsa ett reportage om Kharmarongflickorna.

Elisabeth Hammarberg.

vi genom våra partner, United Missions to Nepal (UMN), varit med och byggt ett skolhem för flickor. Vi intervjuade flickorna som bor där, och även byledare och skolledningen, om betydelsen av utbildning för samhället i stort och vad skolhemmet betyder för flickornas möjligheter.

De lever i otillgängliga områden uppe i bergen. Hur tog ni er fram?

– Oj, resan var ett äventyr i sig! Sista biten upp till Mugu-distriktet, där Mangri ligger, flög vi med ett plan med tolv säten, och landade i uppförbacke mellan bergväggarna. Det var en upplevelse. Sedan fick vi åka bil en bit, innan det var dags att börja gå. Vandringen upp till Mangri tog ungefär sju timmar. Sista timmarna var det i stort sett bara uppför. Vi gick med bergväggen på ena sidan och med en brant sluttning ner mot floden på den andra. Det var ett fantastiskt landskap att vandra i.

Hur lever Kharmarongfolket?

– De lever väldigt enkelt, långt upp i Himalayabergen. Många av dem arbetar med att plocka en ört som de säljer till bland annat Kina. Inkomsten de får gör att de klarar sig ganska bra under resten av året. Men förhållandena är enkla och kräver hårt arbete. Allt sker med handkraft och de får vandra i timmar vart de än ska.

ELEVER. I den avlägsna bergsbyn Mangri får flickorna rätt till skolgång tack vare sommaren.

Du mötte flickor som bor på ett skolhem som PMU stöder. Hur var deras liv innan de fick komma till hemmet?

– Flickorna bor på skolhemmet eftersom det inte finns någon skola för deras årskurs i den by de kommer ifrån. Tidigare bodde de inneboende hos familjer i Mangri. Men tyvärr utnyttjades de av familjerna. De fick laga mat, städa, jobba på fältet och passa upp när familjen hade gäster. De hann aldrig fokusera på studierna.

Vilken skillnad ser man i flickornas liv sedan de fick flytta till skolhemmet?

– Alla flickor som jag pratade med uttryckte en enorm glädje över att ha tid att plugga. Skolans lärare och ledare berättade också att tidigare så klarade de flickor som bodde inneboende i hemmen oftast inte proven, men i dag, när de får bo på skolhemmet och har tid att plugga, hör de till dem som klarar studierna bäst.

MATILDA HECTOR

BRANT. Mangri ligger uppe i bergen och biten är det fotvandring som gäller.

PMU:s projekt. Elisabeth Hammarberg och Matilda Hector besökte byn i början av
FOTO: MATILDA HECTOR

vägen dit har bergväggen på ena sidan och en brant sluttning på den andra. Sista
FOTO: MATILDA HECTOR

Unga utmanades att skramla bössa

Hur utmanar man unga människor i församlingen att leva ut evangeliet? Engagera dem i insamlingen för Världens Barn, tipsar ungdomspastor i Pingstkyrkan Eskilstuna, Pontus Perstrand. Pingst är genom PMU engagerade i kampanjen.

Pontus Perstrand.

Den välkända kampanjen Världens Barn har blivit en riktig folkrörelse som också fått genomslag i kyrkorna.

– Jag tror att många ungdomar vill leva ut evangeliet på det sätt vi är kallade att göra men man vet inte riktigt hur. Ibland är vi lite dåliga i kyrkan på att erbjuda praktiska och konkreta tillfällen att leva ut sin kristna tro, säger Pontus.

I Pingstkyrkan Eskilstuna har man engagerat sig i riksamlingen Världens Barn under många år och när Pontus började arbeta där som ungdomspastor kände han att han ville utmana ungdomarna att ta del i kampanjen. Efter en predikan om att leva osjälviskt och att ge till andra ställde han frågan om det fanns några av ungdomarna som ville hänga på och hjälpa till praktiskt med insamlingen till Världens Barn.

– Och jag blev positivt överraskad över gensvaret. Det brukar alltid vara svårt när man hittar på saker att få folk att hänga på, men den här gången var det flera som kom fram direkt och sa att det här vill jag göra, berättar Pontus.

Mindre grupper

Under en dag delade man upp sig i mindre grupper och stod utanför Tuna Park köpcentrum med insamlingsbössor. Ett 30-tal tonåringar lyckades under dagen samla in drygt 8 000 kronor. Ett annat årligt återkommande insamlingstillfälle är en av matcherna med Eskilstunas handbollslag GUIF då man sprider ut sig på läktarna och skramlar med bössor.

– Det brukar vara publika tillställningar, inte minst med den

nya arenan som man inviger i år, berättar Pontus.

Pingstkyrkans second hand-butik brukar också skänka en summa till Världens Barn varje år. Totalt sett kunde församlingen bidra med 28 769 kronor till kampanjen förra året.

Praktisk och konkret

Men hur gör man för att skapa engagemang hos de unga och motivera dem att göra en insats? Var praktisk och konkret, menar Pontus.

– Till exempel när vi pratar på gudstjänsten om att ge ekonomiska bidrag eller hjälpa en hemlös så har en ungdom inte samma resurser som en vuxen. Ge konkreta exempel på vad ungdomarna kan göra, till exempel gå ut och skramla med en bössa. Det skapar engagemang. Och här har ungdomarna verkligen visat framfötterna och blivit en förebild för hela församlingen, säger Pontus.

PMU är sedan många år tillbaka en del av kampanjen för Världens Barn. Elisabeth Hammarberg, insamlingschef på PMU, instämmer i att det här är ett viktigt och bra sätt för den lokala församlingen att engagera sig i ett större sammanhang i sitt närsamhälle.

– Det finns många sätt! Gå ut och skramla bössa i samhället. Låt en dagskassa från er second hand-butik gå till Världens Barn. Anordna en konsert och ta upp en kollekt. Många församlingar från Pingst var med i insamlingen 2015, men vi hoppas och tror att ännu fler deltar under 2016, säger Elisabeth.

GABRIELLA MELLERGÅRDH

Fri i Kristus att vara den kvinna Gud skapat mig till

Elloise Nordkvist skriver: Jag är dotter, fru, mamma och pastor, och jag vill älska min församling på ett sådant sätt att resten av familjen också gör det.

Tiderna förändras och det är ett stort privilegium att få vara med när Guds församling brottas med frågor och utvecklas. Ibland går det bara inte så fort som jag skulle vilja. Som när jag får inbjudan att tala med tillägget: ”vi behöver en kvinna som talar, förstår du.” Jag vet att det behövs fler kvinnor. Som hörs, syns, leder och visar vägen för en ny generation. Men jag längtar efter en tid då vi inte har åsikter om det är en man eller kvinna i talarstolen eller ordförandestolen, så länge vi ser Guds gåvor i funktion.

EN GOD VÄN PÅMINNER mig ibland om att det är mindre än 100 år sedan vi kvinnor fick rösträtt, och det tar tid att ändra på en kultur och ett tankesätt, så än finns det gott hopp för våra älskade församlingar! Det har det alltid funnits. Under ivriga missionstider och väckelsetider har kvinnorna alltid varit en stor del av arbetet för att nå jordens yttersta gräns, och även om de dessemellan har fått stå tillbaka så går det framåt som helhet. Det har hänt mycket bara de senaste 15-20 åren. Kvinnor är inte längre ovanliga i ledarroller i våra församlingar. Vi tänker inte längre att kvinnor är bra till en del uppgifter men att Gud nog ändå vill ha en man när det gäller. Inte heller tänker vi att familjen står långt under arbetet i församlingen i prioriteringsordningen hos våra ledare, eller att Jesus egentligen sa: ”skörden är stor men arbetarna få, be därför skördens Herre att han sänder ut grabbarna till sin skörd, medan kvinnorna fixar kaffet.” Bilden av hur vi bygger församling förändras ständigt.

GUD KALLAR KVNNOR, Jesus ger förtroende till kvinnor och den helige Ande uppfyller oss och förser oss med gåvor. Frågan är hur vi ska tänka? Nya tider men gamla mönster gör det inte alltid lättmanövrerat. Som kvinna lever jag mellan ”till man och kvinna skapade han dem” (1 Mos 1:27) och ”nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är vi ett i Kristus” (Gal 3:28), och dessutom mitt i samhällets genusdebatt. Det är inte alltid lätt att bena ut begreppen. Jag är kvinna, skapad till kvinna och i tjänst i Kristi kropp där vi alla är lika.

Elloise Nordkvist är pastor i Pingstkyrkan, Helsingborg.

Så här ser jag det. När Gud skapar människorna till sin avbild delas de så att mer av Guds manliga drag finns hos Adam och de kvinnliga hos Eva. Eva är inte bara ett komplement till Adam, utan även hon är fullt ut en avbild av Gud. Inte identisk, men hel. De får med sig olika facetter av Herren, både det manliga och det kvinnliga, och tillsammans kunde de reflektera mer av Guds storhet och skönhet än någon av dem kunde i sig själv.

I SYNDAFALLET KOMMER splittringen. Eva luras och Adam går på det. De skyller på varandra och en del av straffet är att Adam ska råda över Eva (1 Mos 2: 1-3). Det som skulle ha varit en vacker gemensam bild av Fadern blir en hierarkisk kamp, långt ifrån Guds tanke. Den kampen lever vi fortfarande med. När Jesus dör på Golgata och upprättar hela skapelsen återställer han även detta. Man och kvinna, ett i Kristus. Jämbördiga avbilder. Tillsammans reflekterar vi Gud genom våra olika gåvor, talanger och personligheter. Ingen av oss reflekterar allt av Gud, men tillsammans bygger vi bilden. Ju fler facetter Guds församling har, desto fler färger och sidor av Gud blir synliga genom oss. Det är Guds originaltanke. ”Till man och kvinna skapade han dem... till att vara ett i Kristus”.

Vi är jämställda i Kristus, men olika. Anden ges åt oss alla. Nådegåvorna också. När tjänstegåvorna beskrivs står det inte att vissa av dem var till kvinnor och andra till män, utan helt enkelt: ”Så gjorde han några till apostlar, andra till profeter, till förkunnare eller till herdar och lärare” (Ef 4:11). Vi är ömsesidigt beroende av varandra. Varandra till tjänst och inte i konkurrens. I Guds rike är det inte antingen eller utan både och. I dynamiken mellan oss alla finns praktiken och storheten, bräckligheten och mänskligheten. Fullheten av Kristus syns genom oss.

Det är skillnad på oss för att vi är skapade

olika, men de skillnader vi ser i ledarskap och tjänst kommer mer från våra olika personligheter. Jag har nyligen haft två kollegor med nästan identiska ledarskapsgåvor, talanger, styrkor och svagheter. Fantastiska båda två. Den ena man och den andra kvinna. Ledarskapets nådegåva färgas av min personlighet och jag leder som den jag är. Och jag är kvinna. Men jag är också organiserad, uppmuntrande och har ibland svårt med tålmod.

INFÖR ARBETET MED att skriva den här texten skickade jag ut några frågor till drygt 40 ledare. Män och kvinnor. I olika åldrar, med olika uppdrag, bakgrund och tillhörighet. Kyrkvana och icke kyrkvana. Jag frågade om prioriteringar, styrkor, svårigheter, syn på sitt eget ledarskap och på kollegernas. Svaren jag fick var en mycket spännande läsning.

Jag frågade om man tänkte på att man var kvinna när man ledde, alternativt tänkte på om det var en kvinna som ledde. Utanför kyrkan svarade nästan alla kvinnor att det var en ickefråga för dem, medan alla män däremot var medvetna om att det var en kvinna som ledde. Inom kyrkan var det tvärtom – kvinnorna var mycket medvetna och männen tänkte sällan på det. Man var ändå rörande överens om att manligt och kvinnligt ledarskap inte finns utan att de skillnader man ser har med personlighet att göra och med de begränsningar som sammanhanget man står i har. Det är ju så att jag bara kan vara den ledare som mitt sammanhang tillåter mig att vara. Fortfarande upplever kvinnor motstånd ibland, men de är klart överens om att detta är på utdöende och endast är en generationsfråga.

REFLEKTIONERNA FICK mig att undra om det här är en fråga som nästan enbart finns i vår gemensamma tanke? Ingen tror egentligen att det borde finnas en nivåskillnad mellan män och kvinnor i ledarskap men ändå tänker och betar vi oss efter det mönster och den kultur vi fått med oss. Det är så här vi alltid har utsett och tränat ledare. Vi har letat bland kvinnorna när vi behöver någon till omsorgsgruppen eller kaffeserveringen och bland männen för folk till fastighetsrå-

FRI. "Att vara fri i Kristus innebär inte att jag är fri från att vara kvinna, utan jag är fri från samhällets förväntningar och roller och fri att vara den kvinna Gud har skapat mig till", skriver Elliose Nordkvist.

FOTO: LIGHTSTOCK

det. Kanske är det den praktiska verkligheten vi behöver förändra, för tankemässigt verkar vi vara ganska överens?

TÄNK ATT FÅ SKAPA miljöer där vi tillsammans kan växa och utvecklas. Som är uppmuntrande och tillåtande. Där vi ser varandras potential och hejar på varandra. Ett av mitt livs största växttillfällen var när jag precis börjat i en ny församling och föreståndaren, som jag verkligen ser upp till, kom in på mitt kontor och förklarade att jag var ett bönesvar och en gåva till församlingen. Den jag var, mina gåvor, gjorde sammanhanget jag stod i rikare. Jag skulle få folk som höll med mig och folk som var emot mig vad jag än gjorde, och vi två skulle säkert ha olika uppfattningar i en del frågor, men han skulle alltid stå på min sida.

Det var löften han höll. Jag lyckades inte med allt jag gjorde där, men jag vågade mer än jag någonsin trodde var möjligt eftersom jag visste att jag inte var ensam.

ATT STÅ I LEDARSKAP är ibland ensamt och utlämnande. Om jag dessutom är kvinna och känner mig missförstådd och motarbetad är uppdraget tungt. Tänk om vi kunde se varandra som gåvor i stället för konkurrenter. Om vi kunde lära oss varandras språk och fråga "hur menar du?" när vi misstänker att vi missuppfattat något. För ibland menar vi samma sak men uttrycker det på olika sätt. Jag tänker i bilder och min föreståndare i ord (gissa om våra powerpoints ser olika ut!). Men passionen för att dela Guds ord till vårt sammanhang på bäs-

ta sätt är precis lika stor. Samma hjärta, bara olika språk.

ELISABETH ELLIOT skriver i sin bok *Låt mig vara kvinna* (Aliyah, 1992): "Att vara kvinna gör mig inte annorlunda som kristen men att jag är kristen gör mig annorlunda som kvinna." Jag har valt att följa Jesus med hela mitt liv och lärjungaskapet är en daglig vandring. Jag står i ledarskap, som färgas av mitt lärjungaskap. Men det är som kvinna jag leder, som kvinna jag predikar. Att vara fri i Kristus innebär inte att jag är fri från att vara kvinna, utan jag är fri från samhällets förväntningar och roller och fri att vara den kvinna Gud har skapat mig till.

FORTFARANDE ÄR DET SÅ att fler kvinnor än män slutar sina tjänster. Kanske lever vi i nya omständigheter som kräver nya lösningar och arbetssätt? En av de frågor som kom upp i enkäten var prioriteringar och hur de förändras när livet gör det. En kvinna skrev: "Att vara kvinna har aldrig varit något jag funderat så mycket över som ledare, men att bli mamma förändrade det för mig." Livet går i olika faser för oss alla, och det kräver olika mycket av oss.

Våra församlingar har traditionellt ett arbetssätt som, lite krasst uttryckt, har förutsatt en pastor som levde i församlingen med pastorsfrun som löste resten. Livet för våra ledare har förändrats och prioriteringarna är inte längre så enkla. Församlingen är mitt liv, men står inte längre över familjen i mina val. Vi har ledare med stort samhällsengagemang, heltidsarbetande pastormakar, föräldrale-

diga pastorer, ordförande som vabbar och ungdomspastorer med barn med särskilda behov. Det kanske är dags att förändra hur vi arbetar? Vi slits mellan kärleken till församlingen och kärleken till familjen, och vi kommer ofta till korta och känner skuld hur vi än väljer. Till slut kanske vi ger upp. Att kunna "skypa" in på äldstemötet när sonen därhemma är sjuk är ju inte idealiskt, men en fantastisk möjlighet. Att få lov att säga: "Jag kan inte den kvällen för vår dotter har uppvisning då", och få uppmuntran i stället för att känna skuld, skulle förändra så mycket. Jag är dotter, fru, mamma och pastor, och jag vill älska min församling på ett sådant sätt att resten av familjen också gör det.

JAG TROR ATT DET ÄR dags för oss som har varit med ett tag, som redan sitter med vid bordet, både män och kvinnor, att gå före. Att öppna dörrar, leda förändringsarbetet, kanske ta lite smällar, bära lite kritik, dela ansvaret och ge nästa generation kvinnor och män i våra församlingar en bra växtplats. När Domarbokens Debora, som var fru, mamma och profet, sänder bud till Barak att Gud har gett honom i uppdrag att slå Sisera, svarar han: "Ja, jag går men bara om du går med mig." Debora säger att det kan hon göra, men han kommer att gå miste om äran. Det var helt okej för Barak (Dom 4: 4–9). Kanske ska vi bli lite mer som Barak? Det är mer än okej att ljuset inte alltid faller på mig, så länge Guds ljus, när det faller på oss alla, reflekterar vem han är för en värld som behöver honom.

ELLOISE NORDKVIST

Alphakurs ledde till dop

Bernt, 82: Det har förändrat mitt liv

För ett drygt år sedan döptes de i samma gudstjänst, pappa Bernt och dottern Agneta.

– Jag blev så förvånad när pappa började gå en Alpha-kurs att jag ville gå en själv, säger Agneta.

– Dopet har förändrat mitt liv, säger Bernt.

GLADA. Bernt och dottern Agneta fann tron tillsammans.

FOTO: CAROLINA KLINTEFELT

Grönskan ligger tung över Ekerö centrum. Bernt Klang, 82, och hans dotter Agneta Wirström, 58, sneddar över torget och slinker in på Mälarökyrkans kafé.

– Jag kom in här en gång förut för att dricka kaffe, berättar Bernt, men när jag förstod att det var en kyrka som tillhörde pingströrelsen gick jag ut igen. ”Det här vill jag inte ha med att göra”, sa jag.

Nu skrattar han åt minnet. För det är just här som han har blivit frälst och döpts, och inom loppet av ett par år gått från att inte fundera närmare över den kristna tron till att bli en hängiven och trogen gudstjänstbesökare.

– Jag har levt ett gott liv, säger Bernt. Jag har aldrig funderat över tron eller behövt någon tro.

Tro en ickefråga

Agneta nickar bekräftande. Under hennes uppväxt var tro ingenting som förekom vare sig i samtal eller på något annat sätt. Det fanns inga kristna familjer i bekantskapskretsen. Tro var helt och hållet en icke-fråga.

För tre år sedan förändrades dock vardagen när Bernts fru Gudrun fick flytta till vårdhem på grund av sin Parkinson. Frågorna kring livet dök upp, och efter 65 år tillsammans, varav 60 som gifta, blev Bernt plötsligt ensam.

En dag satt han hemma och lyssnade på Radio Morgonluft, som är Mälarökyrkans närradio-kanal och sänds på samma frekvens som den populära Radio

Viking. I programmet intervjuades en kvinna som hade gått en Alpha-kurs. Hon berättade om hur tron hade förändrat hennes liv.

”Saker föll på plats”

I programmet bjöds det också in till en uppstartsträff med Marcus Birro, och Bernt bestämde sig för att gå dit. Väl där fick han tag i församlingens tidning med en annons om Alpha-kursstarten, och bestämde sig helt sonika för att gå på den också.

– Kursen fick saker att falla på plats för mig, säger Bernt. Jag fick ställa mina frågor, och det kändes som att jag fick alla svar jag behövde. Jag kunde på en gång acceptera att, ”ja, så här är det.” Jesus är Guds Son. Jesus uppstod – det fanns vittnen som sett honom, så det var helt klart.

I botten fanns också en gammal barnatro, som Bernt haft med sig under hela livet men aldrig delat med någon.

– Jag har ju bett, det har jag, säger han.

I skolan fick han kristendomsundervisning, så Bernt visste vem det var han vände sig till i sina aftonböner. Men han berättade det aldrig för någon. Och någon organiserad religion ville han inte veta av. Han är inte barndöpt och konfirmerade sig heller aldrig.

TILLSAMMANS. Bernt Klang, 82, och hans dotter Agneta Wirström, 58, döptes förändrat våra liv”, säger de.

– Pappa sa att jag fick göra som jag ville, ”men en kostym och en cykel får du ändå, så du behöver inte konfirmera dig för den sakens skull” sa han, berättar Bernt. Och prästen var en elak man, så jag ville inte gå och läsa för honom.

Andliga frågor intresserade

Dottern Agneta, en av familjens två döttrar, har däremot alltid intresserat sig för andliga frågor.

– Jag har läst mycket om buddhism, och jag levde i många år tillsammans med en man som är muslim, berättar hon.

Tidigare, under de tidiga vuxenåren, hade hon också sökt inom den kristna tron. Agneta hade många frågor, och när hon jobbade som förskollärare hade ett av barnen i hennes grupp föräldrar som var kristna. De hjälpte henne att få kontakt med en äldre man i sin församling som hon sedan regelbundet träffade

för samtal, tillsammans med ytterligare en person. De fick ställa sina frågor och fick många svar.

Ändå landade Agneta inte i någon djupare tro, utöver den allmänna andlighet som hon alltid har bejakat.

Pappa Bernt var inte förtjust i de där samtalen, minns de båda.

– Vad ska hon gå på det där för, tänkte jag, säger Bernt. Det är väl inget att prata om.

Influerad av islam

Därför blev Agneta desto mer förvånad när Bernt efter några veckors Alpha-kurs blev en övertygad kristen. Plötsligt var det hon som drog i bromsen.

– Jag var inte klar med min bild av Jesus, utan var väldigt influerad av en muslimsk syn. Där är Gud central, men vem är Jesus? Är han en profet? Frågan om treenigheten var väldigt stor för mig.

Agneta följde med Bernt till

i samma gudstjänst för ett år sedan efter att ha gått varsin Alpha-kurs. "Det har

FOTO: URBAN THOMS

Mälarökyrkan för att se vad det var för ett ställe, och hon blev snabbt fast vid församlingen.

– Alla var så positiva, och jag fick starka upplevelser här. Jag undersökte genom att lyssna med hjärtat.

Ställde egna frågor

Agneta bestämde sig för att också hon gå en Alpha-kurs för att få ställa sina egna frågor. Hon gick kursen terminen efter Bernt, och i gruppen fanns också en muslimsk kvinna. Agneta upplevde att alla möttes med respekt och att hennes egna frågor hjälpte även den muslimska kvinnan, som till stor del hade samma funderingar som Agneta.

– Under kursen fick jag mer och mer svar och jag kände i hjärtat att det var rätt, säger Agneta.

Så blev det dags för dop, i september 2015. Agneta och Bernt döptes efter varandra i samma gudstjänst.

– Det har förändrat mitt liv, säger Bernt. Förr hade jag lättare att bli irriterad, men nu förlåter jag snabbare.

– För mig skedde ingen förändring direkt i dopet, säger Agneta. Men efter 2–3 månader upptäckte jag en ny röst inom mig. Man har ju de där "rösterna" inom sig som kanske är vad ens mamma eller pappa skulle ha sagt, eller att man anklagar sig själv eller andra. Plötsligt upptäckte jag att det fanns en ny röst, en som var vägledande och tillrättavisande på ett kärleksfullt sätt. Det är väl den heliga Anden, helt enkelt.

– Numera kan jag prata med vem som helst om min tro, säger Bernt.

– När jag möter problem ser jag Jesus genom problemen, som sänder ljus och kärlek till mig, säger Agneta.

– Då vet jag att det kommer att gå bra.

CAROLINA KLINTEFELT

Utbildning om stöd till unga med behov

■ Lp-verksamheten anordnar tillsammans med bland andra Bilda och Hela människan en utbildningsdag om barn och unga som behöver extra stöd. Utbildningsdagen riktar sig till personer som är eller vill bli ledare för barn och ungdomar, och den tar upp frågor kring vilka signaler unga ger om att de behöver stöd, hur vi uppmärksammar dem i våra församlingar, samt socialtjänstens och civilsamhällets olika roller.

Det blir tid för utbyte av erfarenheter, och både erfarna ledare och personer som själva har fått extra stöd berättar. Utbildningen äger rum i Jönköping den 12 november. Mer information och anmälan via hemsidan www.helamanniskan.se/kurser

Högt tryck på pastorsutbildning

■ Det har varit ett högt tryck av sökande till årets pastorsutbildningar, skriver tidningen Dagen. Pingsts utbildning ALT har också fått en liten ökning och alla de nya studieplatserna, omkring 50 stycken, är fyllda. Totalt går cirka 130 studenter i ALT:s program.

En skillnad i dag är att många församlingar söker pastorer med särskilda inriktningar, till exempel integration, familj eller sociala frågor.

Det kommer att bli någonting som pastorsutbildningarna behöver förhålla sig till framöver, menar Ulrik Josefsson, verksamhetsansvarig för Pingst Utbildning.

Den nya organisationen för ALT, som Pingst.se har skrivit om tidigare, där Pingst, EFK och SAM går ihop som ägare av en gemensam utbildning under namnet ALT vilken också kommer att innefatta Örebro Teologiska Högskola, träder i kraft först till nästa läsår, höstterminen 2017. ÖTH har i år antagit 27 nya pastorsstuderande.

Utbildning för kyrkor om integration

■ I höst ska landets kyrkor utbildas inom migration och integration. Migrationsverket anslår genom en EU-fond 3,6 miljoner kronor till utbildningen.

Projektet är en ekumenisk satsning genom Sveriges kristna råd och riktar sig till såväl präster, pastorer och diakoner som till engagerade volontärer. Under tre år kommer tvådagarsutbildningar att genomföras på 20 platser runt om i landet.

Kursen tar upp asylrätt och svenskt flyktingmottagande, liksom även psykosociala faktorer. Två pilotkurser genomförs hösten 2016. Projektnamnet "#Värme" står för Världighet, medkänsla och kunskap, säger Björn Cedersjö på Sveriges kristna råd vilket fungerar som sammanhållande part.

Sök senast 15 nov!

Nu i
mätbaserad
form!

Läs Programmet för mission och interkulturella studier (PROMIS)!

Ett samarbete mellan Evangeliska Frikyrkan, Pingst och Svenska Alliansmissionen.

Information och ansökan:
www.missionsinstitutet.se

KALAS. "Fördelen med att starta en egen församling är att man kan forma den som man vill" säger Nicklas Mörling, grundare av och pastor i Tjugofyrkyrkan som firade femårsjubileum i vintras.

ÖPPET. "Vi vill leva liv som är öppna och relationella, både i och utanför kyrkan", säger Lydia Mörling, här med sonen Sixten.

FOTO: SIMONA VINTERNATT

"Det måste få ta tid"

– Nu är det dags att titta inte bara på vår vision och vad vi ville bli, utan att se tillbaka och konstatera vad vi faktiskt är.

Det säger Lydia Mörling, som tillsammans med maken Nicklas startade pionjärförsamlingen Tjugofyrkyrkan i Flemingsberg för drygt fem år sedan.

I början av året firades femårsjubileet med fest. Men Lydia och Nicklas Mörling betonar att de inte ser sin vision som ett projekt att utvärdera, utan som en livsuppgift att fortsätta leva i.

En hel del saker har hunnit hända under de fem åren som gått. Samtidigt har saker tagit längre tid än de hade önskat och trott.

I dag är det omkring 100 personer som har Tjugofyrkyrkan som sitt andliga hem. De hade nog trott att det skulle vara fler än så efter fem år, erkänner Lydia.

Den grupp som samlas regelbundet är mindre homogen och mer internationell än den var från början, vilket de tycker är glädjande.

– Det är väldigt vanligt att folk hittar hit till oss utan att ha fått en inbjudan, berättar Nicklas. De har sett en skylt eller hit-

tat vår hemsida. Det tycker vi är glädjande.

Tjugofyrkyrkan får ungefär 250–300 sådana spontana besök om året, av människor som är intresserade, och utmaningen är att få dem att stanna kvar, menar Mörlings. De flesta gör uppenbarligen inte det.

Speciell kyrka

– Det är fortfarande en ganska speciell kyrka att komma till, säger Lydia. Här kan man inte komma undan.

Det har både att göra med att det är en liten församling, och med Tjugofyrkyrkans värderingar och målsättningar, menar Nicklas.

– Vill man inte vara i en liten församling så vill man inte.

– Det är en fördel hos oss att man blir sedd, säger Lydia. Men det finns människor som helst inte vill synas och höras, utan få vara lite anonyma, och de kanske kan känna sig lite avskräckta. Det blir kanske för personligt för snabbt.

Något som de vi sätta fokus på i Tjugofyrkyrkan är relationer. Därför har de valt att inte ha så mycket verksamheter som församling, utan målsättningen är att medlemmarna ska leva sina liv i gemenskap med familj, grannar, släktingar och arbets-

kamrater på ett helhjärtat sätt.

– En fördel med att starta en ny församling är att man kan forma den som man vill, säger Nicklas.

– Det är någonting som är både djupare och enklare än att bara säga att "vi ska ha fokus på relationer", säger Lydia. Vi vill inte att det ska kännas konstlat utan att det ska få prägla våra liv. Men det är någonting som inte går över en dag utan vi måste påminna varandra och hålla i det kontinuerligt. Vi vill leva liv som är öppna och relationella både i och utanför kyrkan. Men vi måste ständigt fråga oss själva: är vi sådana? Känner man sig välkommen hos oss? Det är ingenting som bara händer.

Bäst med samråd

Bland de lärdomar de har hunnit göra under de fem år som gått finns insikten att en plantering görs bäst i samråd med en moderförsamling som har både resurser och vision. Även det faktum att det har tagit längre tid att bygga upp någonting från start än vad de från början hade hoppats på ingår det de lärt sig.

– Vi får acceptera att det måste få ta tid, säger Lydia. Det betyder inte att det som går snabbt är osunt, men det är inte onormalt

att det behövs mer tid när man som vi startar från scratch.

Ändå finns redan en groende längtan hos paret Mörling att fortsätta plantera nya församlingar.

– Vi har hela södra Stockholm på våra hjärtan, säger Nicklas. Vi är beredda att gå själva, men vi önskar också att fler ska se behovet av nya församlingar.

De önskar också att de ska få vara en resurs för andra församlingar som är intresserade av att starta nya församlingsplanteringar. Nicklas har en halvtidstjänst på Pingst Församling med just detta arbete i fokus, och han vill gärna komma ut och inspirera andra och låta dem ta del av de lärdomar han själv har gjort.

Inför framtiden hoppas de båda att församlingsplantering ska bli en naturlig del av församlingens liv i allt fler församlingar.

– Jag tycker att jag ser en skillnad i hur man pratar om det nu jämfört med hur det var tidigare, säger Lydia. Min önskan är att det ska vara lika självklart för församlingar som det är att delta i missionsprojekt eller stötta missionärer, egna eller andras. Och det ligger i Pingsts natur att bryta ny mark och sprida evangeliet. Det är inte längre en orealistisk dröm.

CAROLINA KLINTEFELT

Connect 16 – konferens om studentmission i Europa

Under en vecka i augusti träffades studenter från hela Europa i Pracht, Tyskland, på "Connect 16", som anordnades av Students for Christ. Mattias Sennehed, pastor i Malmö, var där.

Assemblies of God är huvudman för Students for Christ (SFC), som i Sverige kallas Mosaik-SFC och är en del av Pingst Ungs arbete och fokus på unga vuxna, [YA]!

Ledorden för konferensen var "utrusta, bemyndiga och uppmuntra", och för det syftet samlades 150 deltagare från 13 nationer, övertygade om att mission bland studenter är en nyckelfråga i vår tid. Nio unga vuxna från Linköping och Malmö fanns med från svenskt håll.

Deltagarna valde dels ett seminaryspår som man följde hela veckan, exempelvis "Det inre livet" eller "Förstå det sekulära samhället". Det erbjöds också workshops med dagsteman om kreativitet, kommunikation och evangelisation. Gemenskapen däremellan var varm och många var intresserade av att förstå mer om och lära sig av olika gruppers arbetssätt och omständigheter.

Jag åkte till konferensen för att jag tycker mission i universitetsvärlden är näst intill outforskad mark i svensk pingströrelse. Kanske har enskilda församlingar stöttat en ekumenisk studentpastor på vissa platser, men ett fokuserat missionsarbete gentemot universitetet i sin stad finns det inte så många exempel på. Vi kan inte lämna ut missionen på entreprenad till andra organisationer. Mission är kyrkans dna och personlighet, det är varje församlings glädje och utmaning.

I 42 av Sveriges 43 städer med högskola eller universitet finns det minst en pingstkyrka. Till dessa städer flyttar någon gång under livet en väldigt stor del av Sveriges unga, som snart ska inta arbetsplatser och vara med och

INTERNATIONELLT. På den årliga konferensen Connect, som arrangeras av Students for Christ inom Assemblies of God, ägnas varje år en kväll åt "Prayer for the nations", där de olika nationella behoven lyfts fram.

FOTO: MATTIAS SENNEHED

forma framtiden i vårt land. Vad skulle det inte betyda om man fick bli en kristen just i denna tid i livet?

"Connect" arrangeras varje sommar och är en perfekt plats att sända en grupp studenter från sin stad till, som ett första steg mot att ha en studentmission. År 2017 kommer konferensen att hållas i Berlin. Man kan också starta en lokal "Mosaikgrupp" genom Pingst ung och så få stöttning och kontakt med andra grupper.

MATTIAS SENNEHED,
pastor i Malmö
Pingstförsamling och
medarbetare på Pingst Ung

Fotnot: En längre reseberättelse av Mattias Sennehed, och en videohälsning från svenske studenten Sebastian Telon, finns på www.facebook.com/pingstungYA. Mer information om konferensen finns också på <http://connect.sfceurope.org/>.

SVENSKAR. Tre av de svenska representanterna från Malmö, Mika Toukola, Mattias Sennehed och Merja Toukola.

FOTO: MATTIAS SENNEHED

Vigsselförrättarkurs

25-27 januari på Kaggeholms slott

Anmälan & info:
ingrid.svanell@pingst.se
Sista anmälan:
15 november

 pingst

BÖCKER

Följ det senaste inom den kristna litteraturen

Text: **KERSTIN KLASON**

Mejla idéer till carolina.klintefelt@pingst.se

Läseri i förändring

När jag, under några år, bläddrat i och bland böcker för den här sidans räkning har jag ofta hamnat i reflektioner över kristen bokutgivning.

För några decennier sedan var det vanligt att de traditionella frikyrkosamfundet, "läsarna", också bedrev förlagsverksamhet som riktade sig till samfundets egna medlemmar och erbjöd en god möjlighet för skribenter och författare ur de egna leden att nå lite längre. Och kolportörerna stod för såväl direktreklam som distribution.

I pingströrelsen fanns Förlaget Filadelfia och jag tänker mig att utgivningen därifrån i hög grad bidrog till sammanhållning i lära och liv i en ungdomsbild med fria församlingar utan samfundsorganisation.

I DAG ÄR DET annorlunda. Samfundsförlagen har i hög grad samlats in under två bredare förlagsnamn: Libris och Verbum och där tycks den samfundsspecifika litteraturen föra en undanskymd tillvaro.

Så kanske det måste bli. Tider förändras och villkoren för bokutgivning har hårdnat. Förlagen verkar på en konkurrensutsatt marknad där upplagesiffror spelar roll, vilket återspeglas i utgivningen.

Libris, som är det förlag där Pingst har ägarintresse kvar, är därför inte den självklara platsen för utgivning av "pingstlitteratur". Så hittar vi till exempel pingstföreståndaren Daniel Alms nya bok på ett privat, mindre förlag. Jag har också noterat att Livets ords förlag (som alltså fortfarande håller sig med eget förlagsnamn) har en allt större andel författare från andra samfund i sin utgivning.

MEN VAD ÄR DET då som ges ut på de samfundägda förlagen Libris och Verbum?

Någon ingående analys kan jag inte presentera men jag vill påstå att trendkänsligheten är tydlig. Och bland trender tycks "självhjälpsböcker" vara en av de mest uthålliga. Och det finns säkert goda skäl att anpassa kristen litteratur till den genren.

Men ibland har jag tyckt att det blivit alltför problemorienterat och jag erkänner att jag då och då längtat efter en bra, kristen roman att bli underhållen av, eller en spännande livsberättelse att leva mig in i. Jo, jag vet att det förekommer, men allt för sällan, tycker jag.

Men högst av allt önskar jag mig kristen litteratur som ägnar sig mindre åt egot och mer åt det som hjälper mig att göra skillnad för andra.

KERSTIN KLASON

TILL UPPBYGGELSE

Daniel Alm

Sjöbergs

Jag ska erkänna att jag tyckte att valet av titel till den här boken var lite väl fantasilöst, när jag först fick boken i min hand.

Men efter att ha läst den inser jag att titeln faktiskt är ovanligt välfunnen; det finns egentligen inget som bättre beskriver vad det här handlar om. Daniel Alm, föreståndare i Pingst, delar här i korta kapitel tankar, utmaningar, vägledning och annat utifrån frågeställning inom en mängd områden som berör det kristna livet.

Boken har inget speciellt upplägg. Rubrikerna – och därmed kapitlen – har varken tema eller någon speciell områdesindelning. De känns nästan slumpvis sammansatta och det är möjligt att helheten skulle ha tjänat på lite mer struktur. Men å andra sidan finns en innehållsförteckning där rubrikerna nästan fungerar som "uppslagsord", användbart för att hitta just de tankar som berör något jag funderar över.

Till bokens absoluta förtjänster hör enkelheten i tilltalet, en slags lättillgänglig, praktisk "vardagsteologi" som blir till – just det – uppbyggelse.

GUDS ORD RÄCKER

– evangelisk tro kontra romersk-katolsk

Anders Gerdmar

Livets ord

Det känns som den här boken måste bli skriven, efter händelserna i Livets ords församling i Uppsala, där grundaren och den odiskutable ledaren valde att lämna församlingen och konvertera till katolicismen.

Men boken är ingen spektakulär uppgörelse med

Ulf Ekman eller någon annan. Författaren har flera personliga erfarenheter som gett honom anledning att grundligt reflektera och undersöka ämnet som formuleras i bokens undertitel.

Han är medlem och verksam i Livets ords församling och det är lätt att tänka att detta är en partsinlaga. Och säkerligen kan många finna anledningar att problematisera de påståenden han kommer med när det gäller den romersk-katolska kyrkans lära. Men boken är också en utmaning för alldeles vanliga medlemmar i ett evangeliskt kristet sammanhang som aldrig haft en tanke på att konvertera eller konfrontera katolicismen.

Den ger många tankar på den egna kyrkotraditionen och det eventuellt obibliska tankegods i läran som ärvt ner genom generationslagren. Och Gerdmar är inte heller okritisk, vare sig till den svenskkrykliga tradition han vuxit upp med eller till den karismatiska väckelsekristendom som han numera räknar sig som en del av.

KRIGEN I GAMLA TESTAMENTET – ett försök att förstå

Olof Edsinger

Livets ord

Det finns avsnitt i Bibeln som aldrig brukar utgöra grunden i andaktsböcker, och knappast heller i predikningar. Det handlar om de grymma, blodiga krigen som beskrivs utförligt och ibland obehagligt detaljerat i Gamla testamentet.

Teologen Olof Edsinger väljer ändå att ta ett "nappatag" omkring just dessa bibeltexter i något som i bokens undertitel beskrivs som "ett försök att förstå".

Bokens huvudsakliga ärenden är att ta upp och möta de frågeställningar som dessa bibelsammanhang föder hos

den bibelläsare som, trots allt, vågar närma sig dem.

Boken är en nytugåva, men nog känns det som den ligger ganska bra "i tiden" då vi ständigt, i vårt dagliga nyhetsflöde, konfronteras med våld, ondska och dödan- de i religionens namn och vår egen kristna historia av kors- tågens härjningar. Alla kanske inte kan dela författarens slutsatser och förklaringar och jag vill nog inte heller påstå att detta är en nödvändig läsning, men för den som antar utmaningen kan det bli en pusselbit i försöket att inte bara förstå kriget – utan också vem Gud är.

HEMVÄGEN

– en slags andlig loggbok

Åsa Molin

Libris

Detta är en liten pärla att återvända till. Den ger nycklar till egna rum och hjälper till att förstå både oss själva och den väg vi vandrar i sällskap med Jesus. I en värld där det mesta gungar, eller bara flyter på som om inga hinder finns, påminns vi om att han i alla lägen går där vid vår sida, gråter och gläds med oss, inte minst, öppnar våra ögon för världen och människor omkring oss. Allt klätt i en människo- och jordnära språkdräkt.

ETT NYTT KARISMATISKT LANDSKAP I SVERIGE

Torbjörn Aronsson

Areopagos (Livets ord)/Världen idag

Den här lilla boken är en sammanställning av material som tidigare publicerats i tidningen Världen idag. Den ger en introduktion till i vilket sammanhang många nya församlingsetableringar vuxit fram i vårt land och tecknar en bild av ett karismatiskt kyrkolandskap som inte följer traditionella samfundsmönster.

MUSIK

Följ det senaste inom det kristna musiklivet

Text: SAM WOHLIN

Mejla idéer till carolina.klintefelt@pingst.se

PAUL BIKTOR BÖRJESSON

What is the soul of a man?

(Talking Music)

Paul Biktor Börjesson är musiker, producent och låtskrivare.

Han har tidigare släppt skivorna **Pilgrimssånger** och **Vallfartsånger** tillsammans med Robert Eriksson, samt plattan **Silent Storm** med det egna bandet Grand Central Winter. Nu har han gett sig på ett speciellt projekt att tolka den blinde musikern Willie Johnson som kallades "The blues evangelist" och som skrev musik i den amerikanska södern på 1920- och 30-talen. Ärligt talat fattar jag inte att någon för så länge sedan kunde skapa sådan bluesmusik, med slideguitarsound och riktigt cool sångröst.

Blind Willie Johnson växte upp under svåra omständigheter, hans mamma dog när han var fyra år gammal, och han fick lut i ögonen när han var sju år och blev blind. Så började han skriva musik som vuxen om sin tro. Den här bortglömda musiken har Paul Biktor Börjesson upptäckt på senare år och gjort en modern tolkning av. Skivan innehåller en blandning av blues och country.

Mina absoluta favoritelåtar är **Everybody ought to treat a stranger right** där Cyndee Peters är med och sjunger duett. Men även titelspåret **What is the soul of a man** är en riktigt cool sång.

LEELAND

Invisible

(Bethel Music)

Leeland är ett rockband ursprungligen från Baytown, Texas.

Bandet grundades år 2004 och frontfigurer är bröderna Leeland Mooring och Jack

Mooring. Jag minns när jag första gången hörde bandet på skiva år 2006 med albumet **Sound of Melodies**.

Det slog mig vilken fantastisk och egen sångröst Leeland Mooring har, och den progressiva, melodiska rock-musiken håller genomgående hög kvalitet. Den berömda kristna artisten Michael W. Smith har sagt om bandet Leeland att "det är något av det bästa jag hört på väldigt länge". Bandet har genom åren skrivit texter som är väldigt radikalt kristna, typ som rockgruppen Jerusalem eller den nu hemgångne sångaren Larry Norman. Här finns en längtan att ta Gud på största allvar och ge allt för Jesus, och jag gillar det mycket. Albumet inleds och avslutas också med ljudet från kyrkklockorna i Notre Dame.

De bästa låtarna på den här skivan tycker jag är **Lion and the Lamb**, en sång som handlar om att Jesus en dag ska komma tillbaka och segra över ondskan. Bra, det är för sällan någon skriver sånger om det nu för tiden. Men även den lugna balladen **For you glory** är väldigt vacker. Den handlar om att vi bara har ett kort liv, och det stora i vår tillvaro inte är våra materiella tillgångar utan att få leva till Guds ära.

SÅNGER OM KORSET VOLYM 2

(David Media)

Korset är den kristna trons allra vackraste symbol.

Den är ett tecken på Guds outgrundliga kärlek, som räddar oss genom Jesu död och uppståndelse. **Sånger om korset volym 2** är utgiven av David Media i samarbete med S:t Staffans Kapell, föreningen bakom korset i Hassela, och innehåller 10 aktuella sånger om försöningens hemlighet. Det tog 25 år från det att kyrkoher-

den Karl Åkerblom delade tanken om att resa ett kors i Sveriges mitt tills visionen blev verklighet. Det första spadtaget för korset i Hassela togs den 10 september 2010. Det 30 meter höga korset restes den 1 juli 2011. Sedan har ett kapell byggts vid korsets fot.

På skivan har sånger om korset samlats av artister som Bengt Johansson, David André Östby, Erik Tilling, Viola Grafström med flera. Sången **Denna kraft i hans kors** är en helt fantastisk modern psalm, som jag tror kommer att sjungas över hela vårt land. Men även sången **Graven är tom** är en underbar sång om Jesu uppståndelse. **Lammets sång** är också en grymt bra lovsång.

Det här är bra gudstjänstmusik, för dig som söker eller vill lyssna på bra lovsånger med korset som brännpunkt.

DANNE NILSSON

Led by Your Hand

Danne

Nilsson har tidigare varit pastor och jobbar nu inom LP-

verksamheten med att hjälpa människor som hamnat i missbruk på fötter igen. Skivan bär Dannes speciella prägel. Han har själv skrivit alla texter, och musiken har han skapat tillsammans med sin son Per-Anders Nilsson. Han har också producerat albumet och spelat samtliga instrument, uppenbarligen en musikalisk allkonstnär. Stilmässigt påminner det här om Bob Dylan, och ibland går mina tankar till Ingemar Olsson. Danne skriver med egna ord om skivan: "Denna skiva är en produkt av mitt liv. Alla sånger är sprungna ur händelser och perioder som har format mig till den jag är i dag." Min absoluta favoritsång är titelspåret **Led by Your Hand**.

Vi behöver ständigt nya sånger

Vad är det egentligen som får oss människor att sjunga? Jag tror att hemligheten är att vi har blivit berörda av något. En dimension öppnas i vårt inre som tycks ge livet mening. Det är märkligt att ord som förmedlas med en sång, ofta har en förmåga att nå djupare in i vår själ, än bara ord i sig. Kan du tänka sig en vigsel, en begravning eller en gudstjänst utan musik? Nej, det vore självklart riktigt trist.

Jag var bara tolv år, när min pappa kom hem med en elgitarr från musikaffären han hade i Sundbyberg. Sedan dess har musiken haft en mycket stor del i mitt liv, ibland för att uttrycka livsglädje, ibland för att trösta under livets mer hopplösa dagar.

DEN GLOBALA KRISTENHETEN har under 2 000 år skrivit musik utifrån Bibelns magnifika berättelser. Alltifrån gregoriansk sång, till Händels klassiska musik, till gospel eller modern rockig lovsång. Miljarder människor har genom historien någon gång sjungit kristna sånger. Är inte det fantastiskt?

I varje tid behöver den kristna tron uttryckas i musik. Därför behöver det ständigt skrivas nya kristna sånger. Vi sjunger ju det vi tror. I denna tid som är så omvälvande skulle vi behöva nya sånger som berättar om hur man kan sätta sitt hopp till Gud, trots att man fått fly för sitt liv från krig och lidande. Vi skulle behöva sånger som påminner oss om vårt ansvar att inte förstöra Guds skapelse. Vi behöver sånger som kritiserar vår extremt överdrivna konsumtionskultur, och profetisk kritik mot vår tids avguder av pengar, framgång och makt.

I DENNA TID AV dyrkan av självförverkligande, vore det befriande att få sjunga nya sånger om att följa Jesus, ta sitt kors och förneka sig själv. Vi behöver nya sånger om treenighetens mysterium och frälsningens helande kraft. Vi skulle behöva nya sånger om hoppet att Jesus ska komma tillbaka, och att vi en dag ska få se en ny himmel och en ny jord. Vi behöver sånger som hjälper oss att lyfta blicken till Guds ära, och hans namns härlighet. Sånger som ska sjungas i kyrkor över hela världen väntar på att skrivas. Så lycka till med skrivandet av kristen musik på 2000-talet, kära musiker och sångare.

SAM WOHLIN

Andreas Grumsén har tillträtt en tjänst som föreståndare för Pingstkyrkan i Klevshult.

Annika Bertilsson har tillträtt en tjänst som vakanspastor i Vallentuna. Hon är kvar till årsskiftet.

Kristofer Andersson har slutat som ungdomspastor i Örbyhus/Österbybruk och börjat som pastor med ansvar för barn och ungdom i Halmstad.

Per Axelsson har avslutat sin föreståndartjänst i Pingstförsamlingen Söderhamn efter 18 år. Församlingens ungdomsledare **Camilla Brolin** går in i tjänsten från och med 1 september 2016.

Robert Granat avslutar 1 augusti sin tjänst som före-

ståndare i Pingstförsamlingen i Lindesberg.

Oscar Tryggveson från Örkeljunga har tillträtt en tjänst som ungdomsledare i Pingstförsamlingen i Lindesberg från 1 juni. Han kommer senast från ett år som teamarbetare och volontär på riksavdelningen inom Ny Generation.

Annelie Lennartsson avslutar till årsskiftet sin tjänst som missionsinspiratör på Ibra. Hon kommer att tillträda en tjänst som vice regionledare för Ibra på Cypren.

Josef Häggblad har påbörjat en tjänst som föreståndare i Pingst Kristinehamn. Foto

Victoria och Johan Öhrvall blir nya ungdomspastorer i

Sollentuna Pingst. Victoria har tidigare varit ungdomspastor i Katrineholm. De kommer att dela på en tjänst i Sollentuna.

Elin och Stanley Almqvist

har tillträtt som pastorer i Filadelfia, Åsele, den 15 augusti. Båda arbetar deltid och en del av tiden delas även med grannförsamlingen i Dorotea.

Sören Fjällström slutar sin föreståndartjänst i Lidköping under våren 2017.

Fredrik Milde avslutar sin tjänst som ungdomspastor i Värnamo vid årsskiftet.

Samuel Björling har börjat som pastor i Viskadalskyrkan,

Veddige. Han har tidigare studerat på ALT.

Alfrida Stenström börjar arbeta som pastor i Centrumkyrkan i Bjästa.

Mattias Östenälv avslutar sin föreståndartjänst i Söderköping och flyttar till Skillingaryd där han blir pastor i Pingstkyrkan.

David Johansson avslutar sin pastorstjänst i Vallhovskyrkan, Sandviken. Han flyttar till Örnsköldsvik.

Katarina Stephan välkomnas som ny ungdomspastor i Vallhovskyrkan.

Holger Schmidt tillträder som förståndare för Pingstkyrkan i Flen från och med mitten av september.

Vad har 800 miljoner människor gemensamt när de lägger sig ikväll?

HUNGER

Hjälp oss motverka hunger!

SWISH: 9000506 Märk gåvan: **INGENHUNGER.**

SMÅ: **INGENHUNGER** till 72980 för att skänka 150kr.

PLUSGIRO: 90 00 50-6. Märk gåvan, **INGENHUNGER.**

Johan Lagerbeck är tillsammans med Karolina Toftgård projektledare för nätverket

Pingst Ledare, som till hösten arrangerar tre ledardagar på tre olika orter för ledare i församlingen.

Vad är Pingst Ledare?

– Pingst Ledare är ett nätverk som startade förra våren och som har ett fokus på de ideella ledare som finns i våra församlingar. Målet är att uppmuntra ledarna som troget tjänar i församlingarna men också ge församlingarna verktyg så de kan arbeta med ledarutbildning på hemmaplan. Nätverket består av digitala nyhetsbrev, diskussionsforum på Facebook samt av regionala ledardagar.

Vad är syftet med ledardagarna?

– Det är att samla dem som brinner för samma sak och få uppmuntran och ge inspiration för fortsatt tjänst i den lokala församlingen. Vi vill att dagarna ska få vara en mötesplats där man får dela med sig av erfarenheter men även få nya redskap. Vi hoppas även att dagarna kommer skapa känslan av samhörighet och att vi får tro på att vi tillsammans kan få vara med och göra skillnad i vårt land.

Vad kommer heldagen att innehålla?

– Dagen inleds med lovsång och tillbedjan där Daniel Alm kommer att dela sitt hjärta och sätta riktning för rörelsen. Efter det kommer det att hållas ett "storforum" där en aktuell fråga interaktivt diskuteras av en panel av pastorer och ledare. Frågan kan till exempel handla om integration, församlingsplanering eller om en sund karismatik. Efter

lunch erbjuds ett 20-tal valbara seminarier som generellt hålls av Pingsts olika verksamhetsledare. Samuel Hector talar om musik, Niclas Lindgren om mission, Roger Spjuth om second hand, Kerstin Eriksson om socialt arbete, Ulrik Josefsson om trons försvar vilket riktar sig till evangelister och förkunnare, jag själv kommer att leda Sport for Lifes seminarium. Pingst Ung kommer även att hålla seminarier med fokus på barn- och ungdomsverksamheten samt lyfta frågor kring arbetet för unga vuxna. Dagen avslutas med en sändningsgudstjänst där Tiglet Malkey predikar och vi får dela nattvarden tillsammans.

Varför gör Pingst den här satsningen nu?

– Ledarskapsutveckling är ju någonting som Pingst har arbetat med regelbundet i många år. Pingst Ledare är en fortsättning på det som tidigare hette

PLU (Pingst Ledarutveckling) där det förutom regionala dagar var samtal och ledarutbildning på hemmaplan. Innan dess fanns det något som hette träning för tillväxt, så detta är egentligen inget nytt.

Var och när äger Pingst Ledare rum?

– Det blir tre tillfällen i höst. Den 22 oktober i Umeå, den 12 november i Västerås och den 19 november i Jönköping. Man behöver anmäla sig minst tre veckor före respektive datum, och det kostar 250 kr per deltagare inklusive en lätt lunch. Pingst bjuder dock alla deltagare under 25 år på ledardagen. Programmet börjar kl 10.30 och slutar ca kl 18.00.

CAROLINA KLINTEFELT

Fotnot: För mer information och anmälan, se www.pingst.se/ledare eller kontakta Johan Lagerbeck på johan.lagerbeck@pingst.se

Många vill studera mission via nätet

■ PROMIS, Programmet för mission och interkulturella studier, är namnet på den missionsförberedande utbildning som Pingst sedan ett antal år tillbaka erbjuder tillsammans med Evangeliska Frikyrkan och Svenska alliansmissionen.

Under kommande läsår

genomförs en pilotomgång av PROMIS som en nätbaserad utbildning, som ett sätt att möta behovet hos både studerande på andra orter i Sverige och personer ute i fält. Upplägget har fått stort gensvar och till höstterminen påbörjar ett 15-tal studenter utbildningen. "Ett sådant

tryck på utbildningen har vi inte sett på flera år", kommenterar Maria Karlsson, utbildningsföreståndare på PROMIS.

Mer information finns på www.missionsinstitutet.se.

Pingströrelsens årsbok firar 100 år!

Pingströrelsens årsbok 2016 har nu kommit med färsk statistik, aktuella kontaktuppgifter samt bilder och berättelser från det gångna året.

Detta är den hundraåriga utgåvan och i inledningen finns en historik för skriften som startades som Julens Härold 1916.

Anmäl abonnemang (260 kr inkl. frakt) till: magnus.wahlstrom@pingst.se • 08-619 25 46

Köp enstaka exemplar (260 kr+frakt) på: www.shop.pingst.se • eller beställ 08-608 96 00

Självvårdsutbildning
start 17-20 november 2016

www.kaggeholm.se • ingrid.svanell@pingst.se
Ansök senast 7 oktober!

pingst **KAGGEHOLM**

Delaktighet och stöd när kyrkoavgiften går till Pingst

Så här års är det många som blir påminnda om att de betalar kyrkoavgift. Då kan det även vara dags för den som är medlem i ett annat samfund än Svenska kyrkan att se till så att ens egna medel hamnar där man själv har sitt största engagemang. Pingst.se har fått mejlkontakt med Astrid och Gerth Mattebo, Örnsköldsvik, som ger sin kyrkoavgift via skattsedeln till Pingst.

Hur länge har ni gett kyrkoavgift till Pingst?

– Vet inte exakt, men minst fem år.

Varför bestämde ni er för att göra det?

– Tyckte det var ett bra och enkelt sätt att ge en gåva, både till den centrala organisationen och den lokala församlingen.

Varför tycker ni att det är bra att ge kyrkoavgiften till Pingst?

– Pingst är vårt andliga hem, det sammanhang vi har vuxit upp i. Vi vill vara med och stötta då vi tycker att det är ett viktigt arbete som gjorts och görs.

Hur ser ni på fördelningen av medlen från kyrkoavgiften mellan central organisation och lokal församling?

– Vi tänker inte så mycket på det. Det är väl en ganska bra fördelning, 1/3 centralt och 2/3 lokalt.

Vad är de största fördelarna med kyrkoavgiften?

– Enkelheten att vara med och bidra ekonomiskt. Stödet till den centrala organisationen och samtidigt till den lokala församlingen. Det är enkelt och man märker inte av det, inga pengar man direkt saknar men som kommer andra till välsignelse.

Ser ni något som är negativt?

– Att inte fler ger den här vägen, alla borde göra det!

Har det påverkat ert övriga givande?

– Nej.

STÖTTAR. Astrid och Gerth Mattebo i Örnsköldsvik Pingst har gett kyrkoavgiften till Pingst i omkring fem år. "Vi vill vara med och stötta det viktiga arbete som görs", säger de.

Påverkar kyrkoavgiften ert engagemang på något sätt – positivt eller negativt?

– Det är positivt att kunna stötta centralt på ett enkelt sätt samtidigt som det även märks i den lokala församlingens kassa.

Känner ni större delaktighet i det gemensamma arbetet genom kyrkoavgiften?

– Visst är det så att man tänker på det gemensamma arbetet och att man är med och bär det lite grand. Men vi kände det nog mest i samband med beslutet om att ge kyrkoavgift till Pingst.

Skulle ni råda andra att ge kyrkoavgift till Pingst?

– Absolut! Alla medlemmar i en lokal församling som tillhör pingströrelsens samverkansorganisationer, Pingst ffs eller trossamfundet Pingst, borde göra det. Det är inget som man direkt märker av men det gör stor skillnad, både lokalt men framförallt centralt.

FÖRSAMLINGENS FÖRESTÅNDARE, Stefan Beimark, är glad över det stöd församlingen får genom kyrkoavgiften som medlemmarna betalar, och även det stöd som detta innebär för Pingst centralt.

GLAD ÖVER STÖD. Stefan Beimark, föreståndare i Örnsköldsvik Pingst.

Vad ser du som fördelar med att medlemmar i din församling ger kyrkoavgift till Pingst?

– Jag ser flera fördelar med kyrkoavgiften. För oss i församlingen är det välkomna pengar som vi kan göra mycket bra med och som kommer in löpande och tryggt. Sedan är det ett sätt för oss att vara med och stötta våra gemensamma verksamheter och stå tillsammans med varandra i landet genom Pingst FFS och allt annat bra vi gör.

– Vår församling är djupt engagerad i vårt gemensamma arbete och har ett omfattande samarbete med Pingst FFS. Vi har till exempel fått stöd till att hjälpa ensamkommande flyktingungdomar och samverkat kring att möta och hjälpa människor med missbruksproblematik. Dessutom har vi en gemensam second handbutik med PMU där vi hjälper människor både lokalt och globalt.

Vilka av Pingsts gemensamma verksamheter har er församling mest glädje/nytta av?

– Jag tror att Pingst FFS och Pingstkyrkan Örnsköldsvik hjälper varandra att nå längre, djupare och högre för Guds och människors skull. En bra kombo, helt enkelt!